

(42) 47 engravings complete WB

O. XXIII.

by J. van Hoogstraten

—Hoogstraten—

ZEGEPRAAL

DER

GODDELYKE

LIEFDE,

Op de
TYTELPRINT.

DE blyde Zangkunst van een heilig vuur geraakt,
Om Gode in 't Eewig Ligt haar vaarzen toe te zingen,
Wyst met haar regte hand hoe zelf Gods Liefde blaakt,
Om op dat vreugdefeest ten Hemel in te dringen.

De Lauwer voegt haar hooft als overwinnares,
Van Al wat Zang en spel hanteert, en hier beneden,
Op de ydle klank verlieft der aardse Zangmeestres,
Aan de ontugt hangen blyft en de bedorve zeden.

Haar Linkerhand die het Gordyn houd opgeschoven,
Vertoont de werrelt ver beneen haar spoor gedwaalt;
Waarboven LIEFDE GODS, *verheven zegepraalt,*
En 't Zangziek hart en oor verrukt en lokt na boven.

Verschove deugd, die in haar Liefde en lof verdrinkt,
En 't heylig Pinxtervuur ziet op haar voorhooft blaken:
Wenst, om haar by zyn al het aardse te verzaken,
Daar zy in 't Hemels Koor op Davids toonen zingt.
Dus hoog verheven, om de werrelt voor te ligten,
Wil zy geen zang als die vermaken kan, en stigten.

GODDELYKE LIEFDE IN ZEGEPRAAL VERTOONT.

TE AMSTERDAM
By CHRISTIAAN WYERS.

ZEGEPRAAL DER GODDELYKE LIEFDE,

Vertoont in zeven en veertig Ziel opwekkende

ZINNEBEELDEN.

In Zangmaat vervat op gelyk getal, van de uitgelezenste en bekwaamste Wyzen, enz.

De Tweede Druk, merkelyk vermeerderd en verbeterd.

TE AMSTERDAM,

By JOHANNES RATELBAND, Boekverkoper op den Dam, op de hoek van de Kalverstraat

MDCCXXVIII.

Den Eerwaarden

En zeer Geleerden Heere

LEONARD BEELS,

Beroemd Leeraar in de Hervormde Kerke te Amsterdam.

MYNHEER

GEdenkende aan voorlede tyden,
Waar in de Gouwe en Yssel hand aan hand,
Gods Kerk, ten pryz, ô wakkre Vrêgezant!
Zig in uw Koorbazuyn verblyden;
En hoe het woord ten hemel afgedaalt
Op uw bespraakte tong wel heeft gezegepraalt?

Hoe kan 't uw hoogen geest mishagen
Geleerde BEELS, *dat u de Zêgepraal*
(Hoe nedrig, hoe eenvoudig in haar taal)
Der Liefde Gods word opgedragen,
Daar ze uit uw leer, zoo dik haar voorgepreekt,
Gelyk een Zuigeling van Liefde is opgekweekt?

Ontfang haar met dezelve Liefde,
Waar mê zy van het Kruisgeloove omermd
Van u, en uw Gemeente, om pryz beschermd
't Gedrogt de Nyt in 't harte griefde
Dat Sulfer bliez, en dootse dampen schoot
Zoo dra zy dus bestuwt, zoo vèler gunst genoot.

Dan zal ze op nieu weer Zêgepralen,
En heuchlyker, ô Kristendemostheen!
(Ten tweedemaal geschonken aan 't gemeen,)
Uit uwen Naam een luyster halen,
Dien Nyt nog tyd nog ramp nog ongeval
Zoo min als uwen lof aan 't Y verderven zal.

ô! Mogt ze in zege, dus aan 't groejen,
Daar ge Amsterdam met leere, en leven stigt,
En, als een zon der Kerke blinkt, en ligt,
De Liefde uw lippen af zien vloejen
Die harten breekt, waar datge leert of schryft,
Zy dronk den Honing op welke uwe orakels styft.

Maar

Maar Tyt, en Lôt die 't al verdryven
En 't Ondermaans verandren beurt om beurt,
't Zy Hymen juicht, of Melpomêne treurt,
Ontzeggen deze hoop te styven,
En roepen, al van boven na beneen,
Werpt op den Heere uw Zorg, en zyt in hem te vreen.

Dus aan den Maazstroom weer gezeten
Erasmus wieg, myn wieg, en 's ouders graf,
Breek ik, van daar het lang stilzwygen af
Veel ligt geheel van u vergeten,
Die, aan het Ygeen laag gezang gewoon,
Uw oor niet legt te werk, dan op verheven toon.

Maar is geen bloem zoo slegt geschapen,
Hoe ongeagt in Floraas beemd, en hof,
Of daar is (hoe gering zy lyk van stof)
Nog al wat Honings uit te rapen,
Indien de By zig op haar nederstort?
Zoo schiet ik, hoe gering, niet heel, en al te kort.

Met deze hoop derf ik het wagen
Beroemde Man, by Hoog, en Laag gezien!
Myn Zegezang uw wysheit aan te bien,
Van uwe hand noit afgeslagen,
't Zy dat ik op uw Rouw of Vreugde zong:
Waarom? uw heusheit dagt; 't komt van eens Mensen tong.

Die van 't volmaakte gants versteken
Schoot veel te kort, hoe ryk voorzien van stof,
ô Godstolk! in 't uytbreyden uwer lof.
Behagen u des haar gebreken,
Waar op zy haar verliefde toonen slaat?
Neem, Vredeprediker de wil aan voor de daat!

J. VAN HOOGSTRATEN.

Aan de Maaze den 25 van
Hooymaand 1727.

VOOR-

VOORZANG.

NU leend ons weer uw gunstige ooren
Zanglievende, die uwen tyd,
In geen verbode vreugde slyt!
Gy zult ons weder zingen hooren,
Van Kryg, nog twist, maar Vrede, en Min,
Leydstarren na Gods Hofgezin.

Die Liefde doet ons yver blaken,
Geen Min, die weelde of wellust plant;
Maar die de kroon der deugden spand;
Waar in de Geest zig mag vermaken,
Die, schuw van 's werrelts zédepest,
Op Gode al haar vermaken vést.

In Liefde aldus verheugt te wezen,
En in 't omhelzen van de deugd,
Te scheppen zyn voornaamste vreugd,
Is ramp, nog ongeval te vreezen.
Geen beter, geen gewenster Lót,
Dan steeds verheugt te zyn in God.

Hier in is 't eenige genoegen;
Wat vreugd ons de ydle werreld bied,
Zy dood nog kommer nog verdriet:
Wat heyl ze ons ook komt toe te voegen;
Haar Liefde is kwelling voor 't gemoed,
By 't minnen van het hoogste goed.

Dat ons dat Liefdevuur zo griefde,
Dat we, op het flikkren van zyn ligt,
Vertoonden 't merk der Kristenpligt;

Wat blaakte ons eene zuivre Liefde!
  Hoe zouden wy van 't aards ondaan,
  In 't Hemelſe ten reye gaan.

Die als in ſlaap hier blyven hangen,
  Weerhouden door verkeerde luſt,
  In Liefde die den geeſt ontruſt,
En noyt voldoen zal ons verlangen.
  ô Liefde! Leydſtar van de deugd:
  Ach! help ons eenmaal aan die vreugd!

Laat ons dus eens triomfe zingen,
  Om, van alle aardſe Liefde ſchuw,
  Eens te vereenigen met u;
Daar gy de broſſe ſtervelingen,
  Geloutert door uw Liefdegloed,
  Na de Oppergodheit zwemen doet.

Dat zy op aard al ons verlangen.
  Ey help ons eenmaal op dien weg!
  Op dat de Ziel niets overleg,
Als hoe ze aan u mag blyven hangen,
  Ontfangt ze eens dat gezegend lot,
  Gy leert in haar en zy in God.

Hier toe zult gy myn vyer doen blaken
  O Liefde! geeft ge my gehoor;
  Wy zullen op uw heylig ſpoor,
De onzigtbre Godheit zelf genaken:
  „ Die gy, van hooger geeſt verligt,
  „ Van aanzigt ziet tot aangezigt.

Geene ydelheen geen beuzelingen,
„ Vrindinnen van het loos gevley,
„ Waar mé de werrelt gaat ten rey,
Om zwakke zielen te beſpringen, 2
Ontjagen ons dien ſchoonen buyt;
Waarom alle Englen kyken uit.

De Liefde vreeſt geen zwarigheden;
Maar blyft gelyk een ſtrandklip ſtaan,
Voor 's werrelts woeſten Oçeaan.
Zy kan alle aards geweld vertreden. 3
Wat haar beſpringt, ze is buiten nood,
Al gaapte de afgrond om haar dood.

In haar is 't Eewig Zégepralen,
Zy heelt ons aller Zielenſmert,
En laaſt het afgejaagde hert
Door 't water van haar Liefdeſtralen. 4
Gelyk een beek die altyt vloeit,
Voor die belaſt is, en vermoeit.

Zy baand den weg na 't Eewig leven,
En wyſt, van 's werrelts weelde zat,
Den menſch hier toe het enge pad, 5
Om niet aan 't breede vaſt te kleven;
Maar 's Heylands Kruisſpoor op te ſlaan,
Om 't Eewig Zielverderf te ontgaan.

Geruſt op 't heerlyk Zégeteeken,
Van Gods verwinning zoo befaamt, 6
Maakt zy de Hel, en Dood beſchaamt:

Zy leert alle ydle luſt verbreken,
En toont in hare Liefdevlag,
Wat kruis, en Lyden al vermag.

ô Schoone! waardig aangebeden,
Die niemant uwe hulp ontzegt,
Die de armoe ſpyſt, en voed, hoe ſlegt, 7
En kleed de naakte, en ſchaamle leden,
Gy toont in uw barmhartigheit,
Den weg, die ons ten leven leyd.

Om hier met u eens op te raken,
Stelt gy ons hart nog onverligt,
Ten doel van uwen Liefdeſchigt, 8
Op dat het in de min zou blaken,
Van Gods gelede ſmaat, en hoon,
En Liefde tot de Martelkroon

Uw Liefde, om elk te hulp te komen;
Waar hooge nood drygt of gevaar,
Al bruld de Zeevloed nog zoo naar,
Is met geen watren te overſtroomen. 9
ô Zielmeeſtres van yders ſmert,
Druk uwen naam ons op het hert.

Vangt gy in 't Woud de ſnoode Voſſen,
't Gedierte dat den wynſtok ſchend?
Maak van uw jagen nog geen end,
Voor gy myn ziel hebt doen verloſſen, 10
Van 't ongediert dat in haar woed,
De plaag van 't zondig vlees, en bloed.

Was zy daar eenmaal van ontbonden,
En van deſe aardſe ſtrikken vry, 11
Geen ſchyn van deugd geen huichlery,
Vernieuwde in haar weer de oude zonden;
Wie zoekt voor 't al te ſlaafs gebied,
In 't Ende zyne vryheyt niet?

Gy zyt het eenig welgevallen,
Van aller zielen Bruidegom,
Naar uw ziet hy alleenig om, 12
Gelyk de ſchóonſte bloem van allen,
Die 's Konings oogen met haar glans,
Verrukken by de Maagdekrans.

Uit onheyl, ſmaat en bitter lyden,
Op 't ſpoor van Gods gekruiſten Zoon,
Vlegt gy de ſchoone Levenskroon:
Op dat we ons in het Kruis verblyden. 13
En ſteeds te vrede met ons Lot,
Door u vereenigen met God.

ô Liefde! rigtſnoer van de reden,
By u vind onregt trooſt nog heul,
Dat werkt alom zyn eygen beul. 14
Voor die uw wet ter zyde treden.
Weerſpannigheit van liefde ontbloot,
Helpt zig rampzalig aan haar dood.

Waar Satans liſten zyn te myden,
Wat hels gedrogt ons ook val aan,
Gy leert zyn woede wederſtaan,

En leyd zelf onze hand in 't ftryden. 15
Zo leerd de Ziel in u geruft,
Het vleez verzaken, en zyn luft.

Hoe zalig is 't by u te ruften!
Wat is uw Vrugt een lekkre fpyz,
Gegroeit in 't Hemels Paradyz.
Wie zou zig niet in uw verluften. 16
ô Liefde! die het voedfel geeft;
Waar door de Ziel oneyndig leeft!

Wat glorie kan den mens behagen;
Waar in hy noyt genoegen vind?
't Is niet als rook en ydle wind, 17
By 't geene uit u ftaat op te dagen,
Voor hun, die alles hier vertreen,
Om uw te volgen maar alleen.

Zoo word de Ziele noyt bedrogen,
Door 't fchyngoed dat de werrelt bied.
Gelukkig die op 't eynde ziet,
Als al haar pragt zal zyn vervlogen. 18
Wanneer het vlees de Geeft verlaat,
En 't uiterfte te wagten ftaat.

ô Liefde! laat ons noyt verlegen;
Maar houw ons zugtend hart, en oog,
Met u vereenigt fteeds om hoog,
Op dat wy wandlende in uw wegen, 19
Van alle pragt, en weelde fchuw;
Dog nimmer oogen als op u.

Die u verlaat, gaat wis verloren,
Wee hem! die van het vleez misleyd,
Voor zynen geest de straf bereyd,
Te wagten uit Gods strenge toren, 20
Als 't Hemels wraakvuur berg, en dal
Doet schudden: keer dit ongeval.

O Liefde! schuw van 't snood gebroedsel,
Dat hier de onnoozelheit verdrukt,
Wat schooner vrugt is hem geplukt,
Die uit uw borsten, 't eewig voedsel 21
Mag zuigen, in uw min verheugt,
De hoop der eyndelooze vreugd.

Om eenmaal hier aan te geraken,
Eer 't zorgloos hart zyn tyd vergist,
Dat hier na beuzelingen vist,
Wilt gy ons menssenvissers maken. 22
En nood, op dat'er niemand dwaal,
Ons allen op Gods Liefdemaal.

Wie zou op u zig niet betrouwen,
O Vrye Burg! ô vaste rots!
Op u alleen, ô Liefde Gods!
Is alle zaligheit te bouwen. 23
In u is 't Wapen, en de Schild;
Waar op de Hel haar kragten spild:

Wat onweer 't hart ook mag vervaren,
Op 's werrelts ongetrouwe Zee;
Wanneer het voert de Liefde mé,

Zal 't veylig ſtryken door de baren, 24
En Landen aan gewenſte kuſt,
Van wat vervolgers ook ontruſt.

Gy wekt een Eewig triomfeeren,
ô Liefde! in hun die wel beraan,
Ootmoedig naar uw hulpe ſtaan:
Gy dood in 't hart het kwaad begeeren, 25
En dartele niewsgierigheit,
Die 't mensdom zynen val bereyd.

Stond uwe weg ons eenmaal open;
Waar Langs gy, als u 't vlees begeeft,
Van de aarde na den Hemel zweeft, 26
Op vleugels van Geloove, en Hope,
Wy zouden haaſt den nagt ontvlien,
Om u in 't Eewig Ligt te zien.

Wie zich oneyndig wil vermaken,
Voor de angſt bevryd van Hel, en Dood,
Leg zig te ruſt in uwen ſchoot:
Al krielde al 't rond van Slang en Draken, 27
Al viel de Hemel zelf ter neer,
Zyn ruſt was veylig in den Heer.

Hierom zoekt gy het kwaad te teugelen;
Wanneer door al te zwaren laſt,
Het vleez' zig hegt aan de aarde vaſt. 28
En geeft den geeſt gezwinde vleugelen,
Om van alle aardſe luſt ontdaan,
Altyt te ſtreven opwaards aan.

Beſtraalt van Eyndelooze Zonnen
ô Ligt van 't hof der eewigheen!
Hebt ge al 't onzuivere vertreen
En de Begeerlykheit verwonnen: 29
Begeerlykheit het grooſte kwaad
Dat hier het menslyk hard verraad.

Hoe veylig is ô Liefde! uw wapen;
Waar mé ge, O trooſt van 't zwak gemoed!
De onnoozelheit beſchermt: zoo hoed
De goede Harder zyne Schapen, 30
En houdze, hoe gejaagt in 't naauw,
Vry van de Wolf, en Haviks klauw.

Wil u 't verſtokte hart begeven,
Gy laat de boosheit agter ſtaan;
Maar wie met zugten, en getraan, 31
U aanbied een verbetert leven
Te zien in zyn boetvaardigheen,
Dien helpt gy weder op de been.

Geweer voor 't Hels geſpuis, en Wapen
Beſtelt gy veylig: zoo de Ziel,
(Och of ze noit van u verviel,)
Slegts niet geneygt is om te ſlapen. 32
Wie met het vlees zig mag beraan.
Uw geeſt wyſt altyt opwaars aan.

Wat de aardſe Liefde u kom te veylen,
Gy kend de ſtrikken van haar net,
En dryft uw handel onbeſmet:

Gy leerd den grond des harten peylen, 33
En toont, wat gy ook koopt, of ruilt;
Waar zig de Slang in 't gras verſchuylt.

O Bron! van 't eewige vergeven,
Waſt gy in uw vergote bloed,
De ſmet van 't zondige gemoed,
Op dat wy krygen 't eewig leven! 34
Ach! wat is uw genade groot,
Gy ſchenkt ons 't leven uit uw dood.

In Heylige aandagt opgetogen,
Geweken in een ſtille kluys,
Bouwd gy uw ruſt-en vredehuis, 35
En ziet met onbenevelde oogen,
Geſcheyde van alle aardſe pragt;
Wat loon de deugd om hoog verwagt.

Hier op wett' gy de loſſe zinnen,
Onkundig in Gods Liefdewerk,
't Geloovig hart is JESUS Kerk. 36
Wie buiten zoek, hy woond hier binnen.
Wat geeft ge, ô Liefde! een heilzaam ligt,
Aan ons benevelde gezigt!

Beſprongen van de helze plagen,
Om onzer aller zonden ſchuld,
Draagt gy uw Lyden met geduld,
Om ſteeds den Vader te behagen, 37
Op 't ſpoor van 't onbevlekte Lam,
Dat onze doodſchuld op zig nam:

O zoete hoop van 't Eewig Leven!
Waar mé de Goddelyke min
Ons lokt, en trekt ten Hemel in.
Gy zyt de koord waar langs wy ftreven: 38
Wy laten u, hoe krank, en bros,
ô Zielentrekfter nimmer los.

De Liefde uit ons Gebed verrezen,
Bereyd hier toe het krank gemoed;
De wellust zie in vlees, en bloed.
Zy komt ons van die kwaal genezen. 39
Boetvaardigheit was zonder nut,
Wiert die van haar niet onderftut.

't Gebroken hart met angft beladen,
Werpt zig, uit Liefde tot den Heer,
Voor Gods genadentroon ter neer,
Die niemands bede zal verfmaden, 40
En wind, voor 't fchuldige gemoed,
Vergeving door opregte boet.

Hier door verloft van 's vyands lagen,
Toont ons ô Liefde! uw Zinneprent,
Hoe fnel ons uurglas loopt ten end,
In 't op en ondergaan der dagen:
Den merkpaal onzer jongfte dag, 41
Die niemand overtreden mag.

Geene ydelheen, geen beuzelingen,
Ontruften uw geruft gemoed,
Gy treed die dwaasheit met de voet.

En leert ons na de goedren dingen,
Die door geen roeſt, of tyd vergaan; 42
Maar in het Eewig Heyl beſtaan.

Een ſchat aan weynigen gegeven
O Liefde! Moeder van het Ligt;
Waar op Gods Kerke word geſtigt:
Gy zyt de deur van 't Eewig leven; 43
Wie door u ingaat wel bereyd,
Vind Eyndelooze Zaligheyt.

Wie oogt'er langer op 't verganklyk,
Of geeft aan de aardſe min gehoor?
Die kreupel gaat op 't deugdenſpoor,
Van alle nietigheen afhank'lyk?
Gods Liefde wil, op haar Gebod, 44
Geen Liefde, als tot de menſch, en God.

O Liefde! waard altyt te loven,
Tot yders welzyn ſteeds bereyd!
Ontjaagt ge ons ook de ledigheit?
Zoo raken wy de Fuik te boven,
Die ons de Zielverleyder zet, 45
Om 't hart te vangen in zyn net.

Hoe waaktge, om ons tot 's Hemels erven
Te krygen, door het Zielgewin;
O Liefde, O Goddelyke Min!
Hier voor ontziet ge niet te ſterven;
Hierom bereyd gy u ter dood,
Om ons te redden uit den nood. 46

Was 't ons niet klaar genoeg gebleken,
 Wat kragt ons uwe hulpe gaf,
 Of moeſt ge ons op uw Heylig graf,
Nog ſchenken dit genadeteeken?
Ach! dat uw Zon na 't ondergaan,
 Zoo veel te ſchooner op mag ſtaan.

Wy zien alreede haar verrezen,
 En boven 't ligt van Zon, en Maan,
 In ſchooner glans en luiſter ſtaan,
Beſtraalt van Heerelyker wezen,
 Verrykt met koſtelyker ſchat,
 Als 't menſſelyk begrip bevat. 47

O Gloriryk, O Zalig ſcheyden!
 Ach! mogten we op een Duivevlugt,
 Of Arends veder, door de lugt
U volgen, om u te geleyden;
 Daar zelf het Zonneligt verdwynt,
 Voor 't Zalig ligt dat u beſchynt.

Daar gy van hooger geeſt geſteven,
 En 't Cherubynendom omringt,
 Het Eewig Aleluja zingt,
En looft den Vader van het leven.
 Op aller Englen klank, en ſtem,
 In 't Hemelſe Jeruſalem.

't Vergankelyk om laag te derven,
 Voor zulk een weergaloos kleynood!
 (Schoon ge in 't verwinnen van de Dood,

De

De Zoon, om uwe Dood zaagt ſterven)
Wat was 't ô Liefde! als maar een end
Gemaakt van al deze aardſe ellend.

Gun ons de klippen dus te myden,
Die hier op 's werrelts Oçeaan,
Aan allen kant te dugten ſtaan.
Zoo komen we eens verloſt van ſtryden,
Als ons dit zwak geſtel begeeft,
Daar gy ô Liefde! oneyndig leeft.

DANKOFFER

aan

J. V. H.

Met onze Poëzy of verscheide Gedigten.

WAs 't Orfeus luyt, die veld, en boomen,
En rotsen leven gaf, en vreugd,
En langs de beekjes en de stroomen,
De Tygers tam zong en verheugd?
Uw maatzang heeft, door keur van stoffen,
Zoo nut, als aangenaam verbreyd,
Myn hart, en oor niet min getroffen,
Daar ons uw Zangkoor henen leyd,
ô Koortelg van Apolloos Tempel!
Na 't nutste dat de Zangberg geeft,
Waar van wy slegs betreên den drempel,
Die gy zoo vlug te boven streeft,
Op de Bazuin van uwe toonen.
Hy vlegt u geenen Laurekrans;
Wiens stamertaal gy moet verschoonen,
Om haar gebrek van geest, en glans.
Myn Klio blyde en opgetogen
Van vreugd, als ze u ontmoeten mag,
Schenkt

Schenkt in vergelding aan uwe oogen,
't Geen zy doet treden in den dag.
Verſchoon haar, blyft zy ergens ſteeken,
Als zy haar ſtem te hoog verheft:
Zy zelf belyd u haar gebreken;
Wiens magt haar zwakheit overtreft.
't Is haar genoeg mag ze u behagen,
Met, in vergelding van uw gunſt,
Haar Tydverdryf u op te dragen,
Gekweekt uit Liefde tot de kunſt.
Hoe 't ook gerekt is of gebogen,
't Verwagt alweer uw gunſtige oogen.

P. N.

ZEGE-

ZEGEPRAAL,

DER

GODDELYKE

LIEFDE.

I.

Hier in is 't al.

Vidi Deum facie ad faciem, et ſalua facta est anima mea.

Voicy l'Amour content, voicy l'Ame contante,
L'Ame voyant l'Amour, l'Amour voyant l'Amante.

De Liefde haakt na 't Beminde.

Ik hebbe God gezien van aanzigt tot aangezigt,
Ende myne ziele is gered geweest.

I. ZANG.

Vois: *Dans l'Eté je veus faire la guerre.*

1.

WAt baard het wederzyds genoegen
Als 't minnende 't beminde ziet!
De liefde kan 't niet beter voegen. } *bis*
Het hoogste doel, dat zy beschiet. }

2.

'K heb u myn hert dus opgedragen,
Verlosser JESUS neem het aan!
Het voeld geen andre liefdevlagen, } *bis*
Als die uit uw genade ontstaan. }

3.

Geen schynschoon zal my meer verrukken.
Ik zoek geen kwelling voor myn ziel.
Gy braakt dien slaaffen band aan stukken, } *bis*
Zoo haast op u myn hope viel. }

4.

Als die my wegvoert op haar veeren,
Valt heel de werreld my te ligt:
Ja 'k zie in dit verlieft begeeren } *bis*
Van aanzigt u tot aangezigt. }

5.

Genadeschenker, Eewig wezen!
Als u myn oog ziet door 't gebed, *bis.*
Dan word myn flauwe ziel genezen,
En van all' onheil hier gered. *bis.*

6.

Myn hoop, myn troost en zoet vertrouwen,
Zie neer myn Bruygom op uw Bruid, *bis.*
Om u in 't eeuwig ligt te aanschouwen,
Is hare liefde alleenig uit. *bis.*

TOEZANG.

Air: *Bagchu revient Vainquer &c.*

WEl hem, die 't veld behoud
Daar liefde nood ten strijd
En op haar kragt betrouwt
Die hel, en dood verbijt. } *bis*
Hy wind in haar 't heel al.
Wat geval
Hem op aard-ook weerstaat-
Wat'er sterft- zy is 't die-noyt vergaat.

Hy

Hy wind in haar 't heel al
Wat geval
Hem op aard &c.

Gods liefde, ô ziel vind haar genoegen in uw min.
Wie dus het aards verlieſt, vind eyndeloos gewin.

TOEPASSING.

O Jakob! wien het is gelukt,
In 't overdenken van uw rampen,
Waar van uw ziele wierd gedrukt
Met 's hemels worſtelaar te kampen;
Wie, op uw ſpoor door het gebed,
In JESUS naam den ſtryd beginnen,
Zien hunne zielen haaſt gered
Daar hel, en dood ſtaat te overwinnen.
Wat wapens ſtaan hier toe te koop?
Die van, Geloove, Liefde, en Hoop.

II.

Geen ſchuim voor Goud.

Retinebant me nugæ nugarum, et vanitates vanitatum antiquæ amicæ meæ.

Reſſembleras tu donc a ces ames ſi folles,
Que lon voit arreſter par ces ſuiets friuolles?

De Ziel zoekt vryheit.

De beuzelingen der beuzelingen, en de ydelheden der ydelheden, myne oude vrindinnen, wederhielden my.

II. ZANG.

Wyze: *O droevig Ongeval, &c.*

1.

HOe (riep het vlees verbaaſt)
Myn ziel wat maakt gy haaſt?
Zoud gy dus ſcheyden van uw hartvrindin?
Wie blaaſt u deze ontydige afkeer in?
Kan dat ô ziel! beſtaan voor God?
Dat gy my ſtelt tot yders ſchimp en ſpot?
Verlaat gy zelf uw eygen vlees, en been,
Daar ik my ſtel in al uw doen te vreen?

2.

Zoo klaagt ſteeds de oude mens,
Berooft van zynen wens,
Gehegt aan 't ſnoer der aardſe ſlaverny,
Wanneer de ziel van deze banden vry,
Al 's werrelts ydelheen verzaakt,
En eenzaam in beſpiegling zig vermaakt,
Niet min beluſt als op 't verganklyk goed,
Waarom hier elk begeerig ſlaaft, en vroet.

3.

Dus ſchud de ziel Gods bruyd
Den ouden Adam uyt:
En neemt (om haar bederf in tyds te ontgaan)
Hier voor gemak, het kruys, en lijden aan.
Zy heeft de wellust afgeleyd.
Geen bed van Rozen word voor haar geſpreyd.
Dat zig het vlees daar op vermaak en ſtreel
Haar lyden valt een ſchooner lot ten deel.

4.

Gaat gy ô ziel zoo voort!
Als 't vlees u klampt aan boort,
En eyge drift hier tegens woed en ſtryd,
Zy raakt haar kragt, en gy uw vyand kwyt.
Wat u beſpringt gy triomfeert
Die nu geſterkt alle ydle weelde weerd;
Gy wind den ſtrijd hoe de aardſe beuzeling
Of ydele eer, u aanval of beſpring.

5.

Gy ſtaart met uw gezigt
Op 't albeſpieglend ligt
Dat u alreeds met ſchooner glans beſtraalt.
Wat wonder is 't zoo gy den Pryz behaalt?

O ziel die 't eewig liefdevuur!
In u vermeerdren voelt van uur tot uur,
Legt gy den buyk dat zondig beest aan band?
Hoe zalig vaart gy naar uw vaderland!

O zondennevel! hoe bezwalkt gy het gezigt.
Wie naar de schaduw ziet, ik volg het zonneligt.

TOEPASSING.

Wie scheyd ons van de liefde Gods?
In haar is 't eewig heil gelegen.
Zy staat gelyk een vaste rots
Al slaat en bruist de zee daar tegen.
De ziel, die 't oog na boven zend,
Word door verdrukking, pyn, nog banden,
Nog weelde van haar afgewend.
Zy kent op aard nog lof, nog schanden.
Geen Beuzeling, geene ydelheyt
Die haar van Jesus liefde scheyd.

III.

In Liefde is 't Betrouwen.

Liberasti me a rugientibus præparatis ad escā.

Ces bestes ne me font offence
Quand i'ay l'Amour pour ma defence.

De Liefde Befchermt.

Gy hebt my verlóst van het brullend ongediert bereyd om my te verslinden.

III. GEZANG.

Vois: *Neen Amaril je hoeft me niet te ontwyken.*

1.

Zou ik vervaart voor myn vervolgers beven,
Daar uit het eewig ligt,
Gods albefpiegelend gezigt
Om laag ziet, op al wat hier word bedreven. } *bis.*
O neen! hoe bits de boosheit aangefpannen
Met nyt, en hoon, my dreygt en te verflinden tragt;
'K vertoon my in 't gezigt van hare magt,
Geruft op hem, die 't zwaard keert der Tierannen.

2.

Treed boos geflagt in uw onftuimig woeden
Vry in verbond te zaam:
Geen van u allen is bequaam
Tot myn bederf, als my de Heer wil hoeden. } *bis.*

Ver-

Verlosser! Heyland! scherm en schild der
vromen,
My word geen hair gekrenkt, al dreygt men
my te doon.
Uw kruys wijst my den weg naar uw geboon,
En uwe hand kan alle moedwil toomen.

3.

Op deze wyz trokt g'aan uw woord ge-
dagtig
(a) Held Josef, in den kuyl
Van Dothan, uit den wreeden muyl *bis.*
Des doods: als hem de wreetheit viel te
magtig.
Gelyk gy hem ten praal hebt opgeheven,
Daar hy geboeit, en vals beschuldigt in het slot
Des kerkers riep; om hulp aan zynen God (b)
Die nooyt, in noot, den zynen heeft begeven.

4.

Zoo hebt ge, ô Heer! uw drietal ongeschonden
Voor vuur, en vlam bewaard,
En tot hun haters leed, gespaart, (c)
Die door den gloed des ovens zyn verslonden.
Zoo kan de haat haar eygen straf bereyden.
Uw Daniel ten proy der Leeuwen wreed ge-
doemt, Heeft

(a) *Gen.* 37. (b) *Gen.* 39. 41. (c) *Daniel* 3.

Heeft dus ô Heer uw mogentheyt geroemt. *
Wat ſchroom ik dan, als my uw hand wil leyden? 5.
Niets. hoe men my belaagt: want al 't vermogen
Der menſen altemaal,
* Naar eys gewogen in uw ſchaal,
Valt ligter dan bedrog en ydle logen.
Op U ô Heer! is des al myn betrouwen.
Gy zyt myn toevlugt, trooſt, en byſtant in den noot. (en dood.
Uw kruis myn ſchild, hoed my voor hel,
Wat leed my dreygt, ik word door u behouwen.

Hoe 't brullend ongediert ook hongert na myn vlees.
De liefde houd myn hert bevryt voor alle vrees.

TOEPASSING.

DE liefde Gods die ons bewaakt
En trouw beſchynt met duyzend oogen,
Zend, waar de boosheit ons genaakt
Haar hulpe ons ylinks uit den hoogen.
Op dezen ſchild ſtuyt al 't gevaar.
Hier op, ô liefde is ons betrouwen.
Al brult de helhond nog zoo naar,
Wy worden door uw hulp behouwen.
O Liefde is uw gena zoo groot?
Begeef ons nimmer in den noot. 't Be-

(*) *Daniel* 6. (*) *Pſ.* 41.

IV.

't Benaude hert, ſtilt hier zijn ſmert.

Qui ſanat omnes infirmitates tuas.

Celle qui m'ayme et me poſſede
Treuue a ſes maux tout le remede.

Heyl-Fonteyn.

Het verdryft álle onze kwalen, en versterkt onze zwakheden.

IV. GEZANG.

Wyze: *Hoe kan ik vrolyk wezen, &c.*

1.

O Bron van liefdeſtralen!
Daar myn ziel na dorſt.
Gy geneeſt myn kwalen
Hoe van vuyl bemorſt. } *bis.*
O heylfonteyn van JESUS bloed!
Is ergens hulp te halen,
'T is uyt uwen vloed. } *bis.*

2.

O ziel die 't zaad der zonden
Dus hebt uitgeroeit!
Kus de dierbre wonden
Daar dat heyl uyt vloeit. } *bis.*
O onwaardeerelijk kleynood!
De mens hier door ontbonden,
Treed op hel, en dood. } *bis.*

3.

Wat kuntge ons hoogers geven
Trooſt van elks gemoed?
Dan het eewig leven
In uw dierbaar bloed! } *bis.*

Uw

Uw bloed myn drank! uw vlees myn ſpyz.
Wat let myn ziel te zweven
Naar het Paradijz. } *bis.*

4.

O toevlugt aller kranken!
Laat myn vrolyk hert,
Voor de liefde u danken,
Heeler van myn ſmert. } *bis.*
De werrelt met wat gaven veyl,
Zal my noyt weer doen wanken
Van myn Eewig heyl.

Zyn wy door 't zondenjuk geraakt in ſlaverny?
Uw Liefde, ô JESUS! maakt ons van die banden vry.

TOEPASSING.

O Hemels bad! ô dierbre vloed!
Gestort uit Jesus heilige aderen,
Wast gy het schuldige gemoed,
Op dat het reyn tot God zou naderen.
Wat is uw liefde wonder groot
Fonteyn der Eewige genade!
Gy schenkt ons 't leven uit uw doot.
Hoe komt de heyland ons te stade.
Die dus de zwakke ziel versterkt,
En 't eewig leven haar bewerkt.

V.

Verkies het Beſte.

Si ce funeste lieu te doit ſeruir de fin,
Gardé toy bien mondain d'en prendre le chemin.

Breede Weg.

Wyd is de poorte, en breed is de weg, die tot het verderf leyd, en vele zyn'er die door dezelve ingaan.

V. GEZANG.

Vois : *Courante la bare.*

1.

JA kon men dus voor God beſtaan
O mens! hoe menig was'er uitverkoren,
Die nu helaas! moet gaan verloren,
Door luſt van langs den breeden weg te gaan.
De weg ten leven ons bereyd
Valt t'eng, op haar verſchynt geen vrolykheit.
Men treed op doornen daar, en hier op rozen:
Hier mag zig 't hart
In luſt verpoozen,
Buyten alle ſmart.

2.

Maar zaagt gy dwaze mens op 't end
Van deze baan, daar geene zorgen groejen,
Geen kwellingen u 't hart vermoejen,
En waar na toe zig alle weelde wend.

Gy riept verbaaſt uit 's harten grond,
Wee my! ik wandel op der hellen mond.
't Zyn valſe vreugden die hier 't hart verleyen.
Weg ydle luſt,
Waard te beſchreijen,
Gun myn ziele ruſt.

3.

De ziel door Jesus ſtem gewekt,
Tragt moejelyker voetpad op te ſtreven,
't Geen uitloopt op een ſchooner leven,
En geen verderf met vals ſieraad bedekt.
Vraagt gy waar 't legt? aan de enge poort,
Te vinden in de reyskaart van Gods woord.
Zoek deze, ô mens! en laat u niet verblinden,
Wie 't aards verlieſt,
Kan 't Hemels vinden.
Zie, wat gy verkieſt.

Zoo ik u niet en volgde ô Heer! wat zou het zyn,
Een quelling voor myn ziel, een eyndelooze pyn.

TOE-

TOEPASSING.

NIet op het ſchoon gebaande pad
Vól aangename wandelſtreken,
Daar 't leven, noyt van weelde zat,
Niet als van vreugde weet te ſpreken.
Bekomt de ziel haar eewig heyl,
De kroon voor JESUS uitverkoornen;
Maar langs een weg heel ſmal, en ſteyl,
Beplant met diſtelen, en doornen:
Gelyk Mattheus heeft voorzeyd,
Is 't leven dat ten hemel leyd.

VI.

In 't Kruis is verwinning.

Triumphus Amoris.

Suiuons Lenseigne de l'Amour
Et nous triumpherons vn iour.

De Zegepraal der Liefde.

Indien jemant my volgen wil, die verloochene hem zelven, neem zyn Kruys, en volge my na.

VI. GEZANG.

Vois: *Bell' Iris.*

1.

VOlg myn ziel: neem geen beraad.
Hy moet eens den ſtryt beginnen,
Die geneigt is te overwinnen.
Volg: de harten trommel ſlaat.
Niemant kan dien Veltheer keeren,
Om wiens hooft de zonne ſtraalt:
Kruis, en Lyden triomfeeren,
Daar de Liefde zegepraalt.

2.

Liefde wek myn zielenvyer,
Van Geloof, en Hoop geſteven,
Om dien Veltheer na te ſtreven,
Die my roept na zyn banier.
Dit 's een Kryg van luſt en zinnen:
Op het zwajen van die vaan
Volgt een eewig overwinnen,
En uw Veltheer treed voor aan.

3.

Zie, hoe moedig ſtapt hy voor,
Om, op 's Vaders welbehagen,
Uw zyn kruis te leeren dragen,
Geef zyn veldbazuyn gehoor.
Wil 't Serpent de kam opſteken,
Daar de Hel mé ſamen ſpand,
Hy zal het den kop verbreken,
En te barſte treen in 't zand.

4.

O wat is 't een wiſſe blyk
Van een eewig overwinnen,
Op dit teyken te beginnen!
Op het Kruis ſteunt JESUS ryk.
Wie my lief heeft zegt de Heere,
Neem zyn Kruis, en volg my na.
Dat ik dus eens triomfeere
Heer; en aan uw zyde ſta!

5.

'k Voel hoe reeds myn yver brand,
Om door liefde, en vaſt betrouwen
Eens de kruistriomf te aanſchouwen,
Die de helhond legt aan band.

Gun

Gun me, ô allervorſten Koning,
Dat myn liefde noit bezwyk,
Op dat ze uit deze aardſe woning
U omhels in 't Eewig ryk.

Geen wiſſer weg van hier na 't Eewig Vaderland,
Dan die, daar Liefde Gods, haar Kruisſtandaarden plant.

TOEPASSING.

DE ziel van JESUS min geraakt,
Leend de aardſe liefde hier geen ooren.
Gelukkig dien zyn liefde blaakt,
Uit wien de liefde eerſt is geboren.
Houd aan in 't ſtryden kloek en ſterk,
Wie, om de Godheyt te behagen,
Hier kampt in liefdens worſtelperk,
Hem ſtaat de zege weg te dragen,
En zyne ziel zal zyn gered,
Wie triomfeert in het gebed.

VII.

Mildheit is een Gave Gods.

Amor munificus. *l'Amour liberal.*

Semper habet unde det cui plenum est pectus Charitatis.

Iamais l'Amour n'at esté chiche:
Plus donnet il, plus il est riche.

De Liefde is mild.

Altyt heeft hy, waar af hy kan mededeelen, diens hart van liefde vol is.

VII. GEZANG.

Wyze: *Hoe zal ik nog myn droeve dagen enden.*

1.

GEen hooger trap van kriſtelyke deugden,
Dan die waar op de liefde zegepraalt.
Wat wekt haar gunſt behoeftigen al vreugden!
Zy ſchynt voor hun ten hemel afgedaalt.

2.

Haar oog ſtraalt als een ſchoone morgenſterre,
Op alle die na hare hulpe ſtaan:
Haar mildheit is, waar iet ontbreekt, niet verre.
Zy laat geen mens verlegen henen gaan.

3.

Zy ſchenkt, gelyk een Godheit, hare gaven
Elk even mild. Wie hongert, geeft zy brood.
Wie dorſtig is, beſtaat zy voort te laven,
En red hun, die benaut zyn, uit den noot.

4.

Haar hart is als een vrugtbre zomerrégen
Die 't land verquikt, en de akkers, voedzel geeft.

Tot

Tot weldoen is zy nimmer ongenegen,
Zy keert de kouw, waar de armoe krimpt, en beeft.

5.

Bezorgt en kleed de naakte en ſchaamle leden.
Medogentheit is ſteeds aan hare zy.
Zy word gelyk een Godshuis aangebeden,
Dat zieken zalft met trooſt, en artzeny.

6.

Leert Gierigaarts aan 't aardſe vaſt gebonden,
Die liefdeloos zoo ſchaars een almoes ſpilt,
Hoe deerlyk gy u wentelt in de zonden.
Had gy de liefde, uw hand was altyt mild.

7.

Die hemelgaaf houd nimmer zig verborgen.
De liefde ontſluit haar hart voor yder een.
Op Gode alleen werpt zy al hare zorgen.
Maar Gierigheit leeft voor zig zelf alleen.

8.

Wat deugd ô liefde is by u te gelyken?
Waar gy ontbreekt: och! daar ontbreekt het al.
Geloove, en Hoop zou vallen, en bezwyken
Zoo gy haar niet beſchutte voor den val.

Deel

9.

Deel mild, geef uit, dat u de Hemel zegen.
  Uitvloejen, en wegſchenken is uw aart.
Zoo word in 't end het eewig loon verkregen.
  Voor die het doen, en zeggen ſamen paard.

10.

Uw Heyland is u zelf dus voorgetreden.
  Gy volgt zyn les, en voetſtap zuiver na.
Genadekint zoo noodig hier beneden,
  Gy wint Gods hart in de eewige gena.

O Liefde! voedſter van opregtigheit en deugd.
Als gy op aarde woont, is 't Englenheir verheugt.

TOEPASSING.

O Liefde! voedſter van de deugd,
  Hoe mild voldoet gy elks verlangen,
Dat God, en de Engelen verheugt!
  Ach! bleven we aan uw leſſen hangen;
Hoe haaſt was elks krakkeel gebluſt.
  Men kende School, nog Kerk-geſchillen,
Het Kriſtendom wierd noyt ontruſt,
  Door tegenſtrydig wederwillen.
Elk roemt op 't weten, en verſtaan,
Maar daar 't aan hangt, raakt niemand aan.

't Geeft

VIII.

't Geeft een nieuw leven.

Tetendit arcum ſuum, et posuit me quasi ſignum ad ſagittam. . .

Sus donc Amour, mon coeur eſbreſche,
Bande ton arc, tire ta flesche.

De Liefde mind haar Kruis.

Hy heeft zynen boge gespannen, en my gestelt als het doelwit voor den pyl.

VIII. GEZANG.

Wyze: *Wanneer men ziet de Geesten waren.*

Of

De Schoone die 'k heb uitgelezen.

1.

DAt 's doel: dat roert myn ingewanden.
Die pyl van Liefde treft myn hert.
Ontfang hier voor, tot liefdepanden
De zugten myner zielensmert:
Op dat ik aan uw kruis gebonden,
De schult voldoen mag myner zonden.

2.

Uw pyl, die my ter wederzyden
Doornagelt heeft, verligt myn last.
Ik voel uw Kruis, ik kus uw lyden,
En houw my aan dat teyken vast

O JE-

O JESUS hebt ge my geſchoten?
Laat ik u volgen onverdroten.

3.

'k Voel in myn borſt uw liefde dalen.
  Die all' het aardſe wraakt en ſchuwt:
Nog hel nog doot zal ze agterhalen,
  Nu haar een Englewagt beſtuwt.
O Liefdepyl my toegedreven,
Gy dood myn zonde, en ſchenkt my 't leven.

Dryf vry ô Liefde! uw pyl my door de ribben heen,
Op dat ik uwe vlam gevoel door vlees en been.

TOEPASSING.

O *Kruis, ô Diamanteſchild!*
Gewiſſe leydſtar voor de zinnen!
Waar op de hel haar kragten ſpild,
In u is 't eewig overwinnen.
Prent JESUS lyden in myn ziel,
Die van des werrelts liſt betoovert,
Van zyne liefde dwaas verviel,
Die 't eewig heyl ons heeft verovert.
O liefde! uw pyl hier toe bereyd,
Wyſt my den weg ter zaligheyt.

IX.

Al ſchynt het naar,, daar 's geen gevaar.

Aquæ multæ non potuerũt exſtinguere Charitatẽ.

Les fleuues, les deluges, les pluÿes, ny les eaux,
Ne peuuent alentir l'ardeur de ces flambeaux.

De Liefde is onverwinlyk.

Veele wateren en hebben deze liefde niet konnen uitbluſſen.

IX. GEZANG.

Wyze: *'k Was liever Harder in het veld.*

1.

AL ryſt de zee ver boven pyl,
En gaat met beemd, en akkers ſtryken,
De liefde, in God, haar eenig heyl,
Weet van verdrinken nog bezwyken. } *bis.*
Geen water doet haar vuur vergaan,
Schoon 't haar komt op de lippen ſtaan,
By haar is niets te vergelyken:
By haar is niets . . .
Maar waar ze ook ontbreekt,
Word God vergeefs geſmeekt. } *bis.*

2.

O Liefde! die 't heel al verwind,
Hoe dier zyt ge ons van God bevolen.
In wien gy al uw wenſchen vind,
Laat ons noyt van uw oogwit dolen. } *bis.*

Geloof en hoop was zonder nut,
Wierd dat van u niet onderſtut,
O liefde kragt zoo diep verholen! (*bis.*
Gy kent ramp nog noot, } *bis.*
En overwind de doot.

3.

Vervult van dit onleslyk vuur, } *bis.*
Moet elk aan 's Hemels oever landen.
Herſchep hier toe myn kwa natuur,
Eer 't levens ſchip begint te ſtranden.
O Vader! door wien, 't alles leeft,
Zoo gy my uwe liefde geeft,
't Valt in de haven van uw handen. *bis*
Gun me wyze God, } *bis.*
Eenmaal dit zalig lot.

TOEZANG.

Air: *Zoete lieve blondjes en Bruinetjes.*

I.

SNelle vloed hoe fel in 't wederſtreven,
Snelle vloed . . .
Gy zult my 't belet niet geven,
Als ik om te landen blaak: (*bis.*
'k Zie myn noordſtar, 'k zie myn baak,

Daar

Daar de ſtarren voor verdwynen,
My al van na by beſchynen.
Op dat ik te lande raak. (*bis.*

2.

Dat alleen met hart en ziel en zinnen, (*bis.*
Tot aan 's levens eind te minnen,
Geeft in 't ſtryden de overhand. (*bis.*
Hoe zig 't vlees hier tegen kant,
Liefde voert in vaſt gelooven, } *bis.*
Dus haar minnaars op na boven
In het hemels Vaderland. (*bis.*

O Liefde! ô hemelgaaf! wat zyt gy groot van kragt,
Het grootſte wonder is op aard door u volbragt.

TOEPASSING.

AL dreygt in 't uiterſt van den nood,
De zee hier alles te overſtroomen,
De Liefde ſterker dan de dood,
Is in haar yver niet te toomen.
Hier blykt de kragt van 's hemels geeſt,
Het wonder aller wonderheden.
Dus is na 't eewig Liefdefeeſt,
De martelſchaar ons voorgetreden.
Hun dier geplengde bloed is 't merk
Van Kriſtus ware Liefde kerk.

X.

'**t Moet zyn gewied,, eer 't hooger ſchiet.**

Capiamus nobis vulpes paruulas quæ demoliuntur vineas.

L'Amour en forme de veneur
Chaſſe les renards de mon coeur.

De Liefde op de Jagt.

Vangt gylieden ons de kleyne Vossen, die de Wyngaarden verderven.

X. GEZANG.

Wyze: *'k Weet niet waar ik my bergen zal, &c.*

1.

HOe Liefde! gaat gy op de Jagt?
Wat is hier tog voor u te vangen?
Gy die alle aardse winst veragt,
Kunt gy hier aan uw zinnen hangen?
Keer weer ô Liefde! keer, of voer my aan uw zy,
Op dat ik in uw Jagt, in uw Jagt,
My nevens u verbly.

2.

Ja, roept zy, maak u vry bereyd:
't Is hier op aard een stadig jagen.
Het onkruid groeit door ledigheit,
Die styft den vyand in zyn lagen.
De helhond is niet ver, wanneer wy ledig zyn;
Dus maak dat in uw hart, in uw hart,
Niet nestelt dat fenyn.

3.

De Havik op onſchuldig bloed
Beluſt, verſcheurt de onnoosle duiven.
De ſchalke Vos doorgraaft, en wroet
De Wyngerts om, en rooft de druiven.
En zouden wy hier op niet moedig jagen gaan?
Zoo was 't ô ziel, met u, en my, *bis.*
Hier zekerlyk gedaan.

4.

Het Wild gediert dat onverlet
Hier kruipt, door Boſſen, ſtruyk en heggen,
Toont de aangebore zielenſmet,
Die in den ouden mens blyft leggen.
Hier op dient alle dag, ô ziel! een jagt gedaan,
Wilt ge anders in het vuyl, in het vuyl
Der zonde niet vergaan.

5.

Begeerte, en wellust nimmer ſtil,
Zyn uyt om zielen te belagen.
Uw Jagthond zy uw goede wil,
Om deze Peſten te verjagen.
De ondeugden hier mé ſtout gejaegt uyt uw
Gemoed,
Zoo krygt haaſt in uw hart, in uw hart
De deugd een vaſten voet.

Wat

6.

Wat is uw raad van wondre kragt
  O liefde! 'k voel ze aan my beklyven.
Wie God in zyn gemoed verwagt,
  Moet eerst de werrelt daar uit dryven.
Waar berg ik my, op dat zy my niet overwin,
Ey sluit my in uw hart, in uw hart
    Daar komt zy nimmer in.

Zoekt gy het eewig ligt, daar 't nimmer duister is.
Leg af ô ziel, leg af het werk der duisternis.

TOEPASSING.

ROey 't onkruid uit uw Zielenhof,
  Wie daar in vrugten wil zien groejen,
Verheven boven 't aardse stof,
  Zoo zal uw boomgaart welig bloejen,
En 't Ooft u schenken op zyn tyt.
  Wat is op aarde tog te wagten,
Daar niet als onheil woont, en stryd?
  Ban uit die werreltse gedagten,
(Het onkruid dat de ziel besmet)
  Die wil, dat hem Gods liefde red.

XI.

Wie zoekt de Vryheit niet.

Cupio dissolui et esse cum Christo.

Puis que l'Amour seul est ma vie.
Douce est la mort qui me deslie.

Zielzucht.

Ik begeere ontbonden te worden, en met Kriſtus te zyn.

XI. GEZANG.

Vois: *Chantez petits Oſeaux, &c.*

1.

O Doelwit van myn min!
O trooſt in al myn plagen!
Wanneer zal uw vrindin
De kroon des hemels dragen?
Verkort, verkort myn dagen,
En laat my uw bruidzaal in. } *bis.*
Hebt ge ô Bruigom my verkoren,
Laat de dood my niet verſmoren.
Laat myn ziel,
Laat myn ziel, als 't lyf bezwyk,
Verhuizen in uw Ryk. } *bis.*

2.

Hier grimt my de afgrond toe.
Daar lokken de ydelheden
Myn ziel van ſtryden moe:
Staag de oogen na beneden.
Elk tragt my te overreden,
Als ik uw gebod voldoe. } *bis.*

Breek

Breek de keten myner zonden,
Daar ik leg aan vaſt gebonden,
Sloop den muur, } *bis.*
Sloop den muur van vlees en bloed,
Die my hier blyven doet.

3.

Om u, is al myn wens.
Om u zyn myn gebeden.
Nu 'k als een bloem verſlens, } *bis.*
Door 't onweer neergetreden.
Buiten u is hier beneden
Niet als onruſt voor den mens.
Laat myn ziel niet langer hopen.
Zie, zy tragt u in te loopen.
Ach! ik ſterf,
Ach ik ſterf! maakt gy geen end,
Van al deze aardſe ellend.

4.

Myn God, myn eenig Een!
Vergever van myn zonden,
'k Ontſla u niet, ô neen! } *bis.*
Voor dat ik, reyn bevonden,
Word door uw Liefde ontbonden
Van dit laſtig vlees en been.
Laat de dood dit lyf weg ſlepen.
'k Heb, in u, myn heyl gegrepen.

Wat

Wat hier ryſt,
Wat hier ryſt of ſtort ter neer.
Ik leef, en ſterf den Heer'.

TOEZANG.

Air : *Breek uw pylen breek uw bogen.*

1.

VReugde! vreugde! zonder Ende,
Ziel, of eindelooze ellende. (*bis.*
't Is te grooten onderſchyt.
Zie, waar toe gy u bereyt. (*bis.*

2.

Liever hier het kruis verkoren,
Dan zyn eewig heil verloren. (*bis.*
In den arm van 't eewig goet,
Vind de ziel 't geen haar voldoet. (*bis.*

Om dat myn leven maer in uwe min beſtaat,
Valt my het ſterven zoet, hoe zeer van elk gehaat.

TOEPASSING.

GElyk een Hart van dorſt verſmagt,
Schreeuwt na de bron, en koele ſtroomen,
Zoo jaagt myn ziel uit al haar kragt
Myn God, om eens by u te komen.
Wanneer ô ſchoone heylfonteyn,
Zult gy het vuyl van myne zonden
Zoo waſſen, dat ik eenmaal reyn,
Zal voor uw oogen zyn bevonden.
Myn Ziel vermoeit en afgeſtreen,
Verwagt haar heyl uit u alleen.

XII.

Altyt naar 't Schoonste.

Ecce tu pulchra es amica mea:
Ecce tu pulcher es dilecte mi.

Ce miroir represente ensemble
Deux faces que l'Amour assemble.

Opperste Schoonheit.

Ziet gy zyt schoon myne vrindinne,
Ziet gy zyt schoon myn uitverkore.

XII. GEZANG.

Vois: *Tranquille Cœur præparez vous.*

1.

NEen werrelt, neen, wat gy me bied,
Hoe dat gy vleyd, en streelt de zinnen. } *bis.*
Gy zyt, gy zyt de liefste niet
Die ik verpligt ben te beminnen.
Hoe gy de Schatkist van uw schoonheit open doet, } *bis.*
My trekt een hooger goedt.

2.

Myn liefste zit op eenen troon,
Ver boven het gespan der wolken.
Hy draagt een Septer, en een Kroon.
Hem is de magt van alle volken.
Al wat de werrelt bied moet sterven, en vergaan.
Zyn ryk blijft eewig staan.

Das

3.

Dat is van deze werrelt niet.
Wie JESUS lief heeft kent zyn wegen.
De ziel die hem haar zugten bied,
Heeft dat reets in haar hart verkregen.
Wat is verganklyk goed? wat tydelyke min,
By 't eewig zielgewin.

4.

Dit trooſt, dit zalft myn minnepyn,
Als 't flauwe hart my dreygt te ontglippen.
Hy voed myn ziel met Ambrozyn,
De Nektar druipt van zyne lippen.
Wie daar de ſmaak eens van geproeft heeft in 't gemoed,
Blaakt in zyn Liefdegloed.

5.

O JESUS! ſchoone Bruidegom,
Kan de ydle mens u zoo bekoren?
Vangt gy in 't Hemels heiligdom
Zyn bé, met uw genadige ooren:
Geen dorſtig hart verlangt zoo na de waterbron,
Als wy naar u myn Zon.

Wat zugt gy blakend hert? vernoeg u in 't gewin
Van uwe toegezeyde, en Goddelyke min.

TOEPASSING.

G*Een ſchat van Ophyrs fynſte goud,*
Of wat om gloriryk te leven,
De werrelt ons voor oogen houd,
Kan hier myn ziel genoegen geven.
Die zoekt, voor onruſt ware ruſt:
Dat 's ſchuw van 's werrelts liſt en lagen,
En allerley verbode luſt,
Myn hart aan Jeſus op te dragen.
Ach! dat zyn Liefde tot den mens,
Eenmaal voldoe myn zugt, en wens.

XIII.

Na Lyden, verblyden.

Christo confixus sum cruci.

Le bras de l'Amour est si doux,
Qu'il ne me blesse de ces cloux.

Kruistriomf.

Door het Kruis ben ik met Kristus vereenigt.

XIII. GEZANG.

Wyze: *Philis ik offer u myn min.*

1.

NU voel ik, dat ge my bemind
O JESUS! eenig goed:
Nadien ik my met u vereenigt vind
In Kruis, en tegenspoed. } *bis.*
Hegt vry dit logge lighaam vast,
Dat myne ziel strekt tot een zwaren last,
't Heeft op uw heilig spoor te dikwils my verrast. } *bis.*

2.

Ontfang ik hier voor hooftsieraad,
De scherpe Doornekroon.
Vervolgt men my met laster, schimp, en smaad.
Gedult verwint dien hoon. (*bis.*
Wie dus zyn kruis te dragen vreest,
Heeft nooit te regt op u verlieft geweest.
O JESUS! eewig heil versterk hier toe myn geest.

3.

De zaligheit ruſt in het kruis,
In 't kruis is eewig heyl.
Het kruis vertreed de magt van 't hels geſpuis,
Voor aardſe weelde veyl.
Al 't zoet des Hemels woond in 't Kruis.
In haar ontvlugt men 's werrelts woeſt gedruis.
Ja 't eewig leven legt daar in geheelyk thuis.

4.

Agt gy myn ziel die glorie waard
O aller Vorſten Heer!
Vergun haar, dat ze, om u gekruiſt, op aard,
In 't Kruis ook triomfeer.
Ik ſmaak daar af de zoetigheyt.
Den uitverkorenen by u bereyd.
Volg dit Kompas, wiens weg van hier ten Hemel leyd.

Zoekt gy verwinning die op aard onzeker is?
In JESUS Kruisbanier is de overwinning wis.

TOE-

TOEPASSING.

Wie JESUS lief heeft, neem zyn Kruis,
En volg hem na met wakkre ſchreden,
Van hier na 't eewig vredehuis,
In Vaſten, Waken, en Gebeden.
Dus is de Heyland voorgegaan.
Wat vreeſt ge ô mens, voor Kruis, en Lyden,
De kleyne ſtryd eens doorgeſtaan,
Belooft u 't eewige verblyden.
Vrees niet, daar voor zoo kort een loop,
De kroon des levens is te koop.

XIV.

Het kwaad werkt zyn beul.

Per quæ peccat quis, per hæc & torquetur.

Apprennons au malheur d'vn autre
A preuenir tant mieux le nostre.

Verderflyke overvloed.

De dingen daar men door zondigt zyn dezelve, waar uit ons de plage komt.

XIV. GEZANG.

Vois : *Philis non obſtant ma douleur.*

1.

O Rykaart, die zoo trots en ſtout,
Op uw verganklyk goud,
Zoo ydel u betrouwt,
En daar uw ruſt op bouwt, } *bis.*
Als ſtak'er heel iets zaligs in.
Wat zyt gy dwaas van zin:
Zaagt gy eens op,
Gy gaaft de ſchop } *bis.*
Aan zulk een valſe min.

2.

De liefde tot verganklyk goed,
Zoo ze eens de ziel doorvroet,
Jaagt door hare overvloed,
De deugd uit het gemoed.
De ziel, die hier op weelde dryft
Van gelt, of ſtaat geſtyft,

Verzuimt Gods wet,
Tot ze in het net
Dier dwaasheit hangen blyft.

3.

Zoo zag in zyn weerſpannigheyt
Prins Abſolon, verleyd
Door eygen zinlykheit,
Eerlang zyn val bereyd.
'Toen hy ontvliedende 't gevaar,
Bleef hangen aan zyn hair.
Dat hair te blind,
Van hem bemind.
O pragt! wat drukt gy zwaar.

4.

Wie met onnutten laſt belaan,
Ten Hemel in wil gaan,
Word van zich zelfs verraan,
En miſt de regte baan.
Zoo brengt de mens op hovaardy
Gezet, zig zelfs in ly.
Wie op het goed
Veſt zyn gemoed,
Treed dus zyn heyl voorby.

Zie op eens anders feyl op dat gy 't beeter maak:
Een zeeſchip op het ſtrand, is een gewiſſe baak.

TOE-

TOEPASSING.

W*Eerſpannigheit in weeldens overvloed,*
Brengt onze ziel in velerly gevaren.
Begeerlykheit die hart noch oog voldoet,
Breyde Abſolon een ſtrop van zyne haren.
Verdwaalde mens let vry wat gy beſtaat
Voor 't alziende oog, 't geen alles kan door-
gronden.
Gy voed in 't hart geen zoo verlokkent quaad,
Of uw bederf zal daar in zyn gevonden.
Wel hem, die zig gelaten draagt, en ſtil,
En al zyn doen ſchikt na Gods wet, en wil.

XV.

De aanhouder wind.

Qui docet manus meas ad prælium.

Plustost que d'estre prisonniere
D'Amante ie seray guerriere.

Overwinnings Kroone.

Hy leerd myne handen ten ſtryd.

XV. GEZANG.

Wyze: *Sta beekje ſta, &c.*

1.

NEen, hoe gy ſchiet,
En houwd, en ſteekt, gy overwind my niet. } *bis.*
Zoo lang de Vader my zyn hulpe bied.
Hy beſtierd myn hand.
Van wat geweld dat ik ook word aangerand. } *bis.*
In zynen naam word alles overmand.

2.

Al breekt myn ſpeer,
Waar med' ik ga het hels gedrogt te keer.
Nog ſtort die vyand voor myn voeten neer.
Wat de luſt ook wil,
De Geeſt in 't beſtryden van 't vlees, noyt flauw of ſtil,
Beſlegt in 't end dit eindeloos geſchil.

Houw

3.

Houw moed myn ziel!
Hy, die in 't vegtperk eerst ter nederviel,
Was menigmaal de geen, die 't veld behiel.
Wie noyt wiert gewond,
Beroemde zig noit dat hy voor zyn vyand
stont.
Let: wie voor u, dus hel en dood verslond.

4.

Een weynig tyd!
Hier me zyt gy ten ende van den stryd,
En 't lastig vlees uw snoode vyand kwyt.
't Kamp dus afgeleyd:
Wat wagt gy min, als de kroone der heer-
lykheyt.
Gelukkig die dus uyt het stryden scheyd.

Gaat gy in JESUS naam ten stryde, gy verwint,
O ziel, als gy het vlees, en zyne driften bind.

TOEPASSING.

DIe op het Kruysſpoor (niet bedugt
Voor 's vyands woede) triomfeeren,
Aan die zal God des levens vrugt,
In 't Hemelsparadyz vereeren.
Verwinnaar Jeſus ſtier myn hand,
Daar zoo veel woedende gedrogten,
Voorzien van ſcherpen klauw, en tand,
Nog dienen van ons afgevogten.
Want waar de ſtryd de zége bied,
Ze is zonder uwe hulpe niet.

XVI.

't Is in uw hand.

Fructus eius dulcis gutturi meo.

Mon Iardinier que faites vous?
Ie greffe des fruicts aigredoux.

Zielenſpyz.

Zyne vrugt is myn gehemelte zoet.

XVI. GEZANG.

Wyze: *Van den Harder Piramus.*

1.

DE werreltling mag zig om laag ver-
maken.
Godvrugtigheit beſpiegelt hooger zaken: } *bis.*
Die houd haar hart en oog,
Altyt geveſt om hoog.
Alwaar geregtigheit
Verheugt haar komſt verbeyd. } *bis.*

2.

Och! of gy zoo myn hart met u verdeelde,
Dat my de min van al het aards verveelde,
En uwe Liefdevlam,
O JESUS! my benam,
Al wat de werrelt bied,
Zoo voelde ik geen verdriet.

Geen

3.

Geen dorſtig hart yld na de waterſtroomen
Zoo hevig, als ik u wens by te komen.
  Uw vrugt verkwikt myn mond,
  In 's levens morgeſtont.
    Uw woord, myn trooſt in noot,
    Is my als Hemels brood.

4.

Gelyk een By, op Rooz en witte Leli
Blyft hangen, hangt myn ziel op 't Evangeli,
  Dat ſterkt myn zwak gemoed,
  Met hemelſpyz gevoed,
    Op dat ik eens geruſt,
    U volgen zou met luſt.

5.

Ik volg u ook myn lief myn uitgelezen
Van 't aardſe ontkleed in heerelyker wezen.
  Want nu ik in u leef,
  En op uw liefde zweef,
    O trooſt van myn gemoed,
    Ken ik geen hooger goed.

Ik leef in u niet meer, ô Werrelt! aan een zy.
Ik leef in JESUS, en myn JESUS leeft in my.

TOE-

TOEPASSING.

WAt is het zalig, aan den mond
Der wysheit vaſt te blyven hangen,
En van Gods Liefde in 't hart gewond,
Na hare leſſen te verlangen!
De Liefde leert in zede en tugt,
Ons haat en vyandſchap verjagen.
Zy is 't die alle twiſt ontvlugt,
En yders feylen kan verdragen.
O Liefde! is uwe vrugt zoo zoet?
Verzagt daar mede ons bits gemoed.

XVII.

't Verdwynt als Rook.

Muſcas venatur, quisquis venatur honores.

La queſte des eſtats, des honneurs et des gloires,
Ne remplit que la main de mouches tranſitoires.

Ydele Eere.

Hy jaagt vliegen, die de ydele Eere bejaagt.

XVII. GEZANG.

Wyze: *Flora hoe ydel is uw roem, &c.*

1.

WAt jaagt gy onbedagte mens
Na glori, pragt, of hooge ſtaten,
Die 't hier al zult laten?
Och! wat is uw wens! } *bis.*
U helpt nog Myter, Kroon, nog Staf;
Wanneer de dood u ſnyt het leven af.
In Charons zwarte boot,
Treed yder naakt en bloot. } *bis.*

2.

De Pauw op haren ſtaart vol moed,
Praalt op den glans van Argus oogen.
Zoo is 't ydel bogen
Op verganklyk goed.
Maar ziet dat dier zyn voeten aan,
Strax is het met zyn hoovaardy gedaan.
Nam dit de mens in agt,
Hy keek na ſtaat nog pragt.

3.

De glori daar 't hoogmoedig hert
  Om laag zig van in ſlaap laat wiegen,
  Is een hand vol vliegen,
Laſt en zielenſmert.
  De glans des werrelts gaat voorby,
  Zoo dra zy 't mensdom heeft gebragt in ly.
    Dat dus 't verganklyk kieſt!
    En 't eewige verlieſt.

4.

Wat ſtaat gy dan naar roem, of lof,
  O aardworm! zoo gering van waarde?
  Kus uw moeder de aarde,
Gy zyt aſſ', en ſtof.
  En zult, hoe breed uw zaken ſtaan,
  Ook wederom tot aſs, en ſtof vergaan.
    Waar voor de nedrigheit
    Om hoog, haar loon verbeyd.

5.

Daar praalt ze in eeuwig diamant,
  Omringt met glans van ſtarr- en ſtralen,
  Om te zegepralen
Aan Gods regterhand.

Wat aards geluk de werrelt bied,
Het is by haar geluk maar ziels verdriet.
Geen mens, hoe kleyn of groot,
Gelukkig voor zyn dood.

Vergaap ô Mens u aan geen pragt, of hoovaardy;
Want de gedaante dezer werrelt gaat voorby.

TOEPASSING.

WAt baat ons glori, pragt, of ſtaat,
Die geenen duur heeft hier beneden,
Een bloem die 's morgens open gaat,
Legt 's avonds in het ſtof getreden.
Dus is een Kreſus in zyn pragt,
Wanneer de dood hem komt beſtormen.
Wat 's vlees, wat 's ſchoonheit, zoo geagt,
Als ſpyz, en voedſel voor de wormen.
Gelukkig, die voor eer, en ſtaat,
De deugd omhelſt, die noyt vergaat.

XVIII.

Denk op 't eynde.

Amore langueo.

Ie meur d'amour mon cher eſpoux:
Ie le ſens bien a voſtre poux.

Liefdesmert.

Ik ben krank van Liefde.

XVIII. GEZANG.

Vois: *Sont mille Tormenti.*

Of

Ik hoorde dees dagen, een maagdeke klagen.

1.

HOe flaat gy / uit Liefde / te my-waars / aan 't kwynen? } *bis.*
De winter / is aan het / verdwynen.
Staat op dan / myn schoone / vriendinne / myn duyve / } *bis.*
Op dat eens / uw onheyl / verstuive.

2.

O! dat is de stemme van mynen beminden,
Waar zal ik, waar zal ik hem vinden?
Hier in het gewoel van dit werreltse leven?
O neen! hy zit hooger verheven.

3.

Zyn woning, waar in hem, alle Engelen loven,
Die gaat ons, begrip ver, te boven.
Wat schoonheit, op aarde, den pryz waand te stryken,
By hem is, geen schoon, te gelyken.

4.

De zonne, hoe ſchoon zy, haar glinſtrende
ſtralen,
Vol liefde op het aardryk laat dalen,
Ziet ylings haar glanſſen vergaan, en verdwy-
nen,
Zoo dra haar zyn glans komt beſchynen.

5.

Uit hem is, al wat men hier ſchoon noemt,
geboren:
En buiten hem gaat het verloren.
In hem is dat eewige, en Eenige Wezen!
Waar uit alle ſchoon is gerezen.

6.

En zou zulk een minnaar myn ziele niet blakē,
Om na zyne Liefde te haken?
Och! ging my dit vleeslyk geſtel maar begeven!
In hem vond ik 't eeuwige leven.

7.

Ik ſterf in uw Liefde: in uw kruis in uw lyden,
O Bruigom van 't eewig verblyden.
Vertrooſter der zielen, ey! blus myn verlangen!
Ik leg op den kruisweg gevangen.

Uw

8.

Uw zugten, vol liefde, geloof en vertrouwen,
Die hebben, ô ziel u behouwen.
Uw beden die dringen myn Vader in de ooren.
Staat op dan: gy zyt uitverkoren.

9.

O Liefde des Vaders! ik zie uwe ſterre.
Myn Bruidegom is nu niet verre.
Omhelſt hem ô ziel! is zyn ligt u verſchenen?
Hy tragt zig met u te vereenen.

Myn Bruidegom ik ſterf van Liefde: ik ben niet meer.
Hou moed myn ziel: ik kom tot uwe hulpe neer.

TOEPASSING.

VErwinnaar van de hel, en dood!
O trooſt, en toevlugt aller vromen!
Verdryver van onze angſt, en nood
Tot yders hulp om laag gekomen:
O JESUS! ſchoone Bruidegom,
Van zoo veele uytverkore zielen!
Genadeſchenker! kom, ay kom!
Eer ons de wellnſt doe vernielen.
Laat dog myn ziel, van 't aardſe ſchuw,
Zig eens vereenigen met u.

XIX.

Voor u alleen, en anders geen.

Domine, ante te omne desiderium meum, et gemitus meus a te non est absconditus.

Le Ciel escoute et voit mes voeux
Allez donc mes souspirs aux cyeux.

De Liefde wond.

Heere voor u is al myne begeerte, en myne zugten en zyn voor u niet verborgen.

XIX. GEZANG.

Wyze: *Daar wierd van Adam eens een Rib genomen.*

1.

WAt maakt de mens, ô God! zoo hoog verheven,
Dat gy hem agt uw hulp, en liefde waard?
Gy bied hem zelfs de kroon van 't eewig leven,
Die in het ſtof hier vroet der nietige aard. } *bis.*
O klare, en wiſſe blyk
Van 't eewige verkiezen!
Wie zou om 't Hemels ryk,
't Aards niet verliezen? } *bis.*

2.

Dat zal myn ziel tot liefde niet bewegen.
Haar zugten zyn, om 't ryk by u om hoog.
Om u alleen is zy ô Heer, verlegen,
Gy roept hier toe 't inwendig oor en oog.

O God

O Goddelyke mond,
Toen gy myn hart doorgriefde,
Wierd myne ziel gewond
Van uwe Liefde.

3.

Ruk uit dien pyl, en blus myn heet verlangen,
Dat zig ô Heer, op u alleen verlaat!
't Gebroken hart, dat aan uw min blyft hangen,
Word nimmermeer van uw gena versmaat.
Dus treft van 't stargewelf,
Door 't woord, uw stem onze ooren
Dus roept de Hemel zelf.
Wie zou niet hooren.

4.

De dageraat, wanneer zy ryst in 't Oosten,
Ziet myne ziel u zoeken door 't gebed.
In u alleen is zy alhier te troosten,
Die haar in nood zo dikwils hebt gered.
Ontbind dit blakend hert
Eens van deze aardse wooning,
Zoo leef ik vry van smert
By God, myn Koning.

Zend uwe zugten na den Heere, vroeg, en laat,
Hy kent den wens van 't hart, dat na zyn liefde staat.

TOE-

TOEPASSING.

OM u alleen is onze wens,
Om u ô God! al ons verlangen.
Hoe dwaas blyft de aardsgezinde mens,
Aan 't ſchoon der ydle werrelt hangen,
Dat niet als onheyl teelt, en ſmart.
De rykdom gaat verzelt met zorgen.
De ſtaatzugt knaagt het angſtig hart:
Hoe loos de ziel het houw verborgen.
Maar wie naar u zyn zugten zend,
Heeft ruſt, en vrede zonder end.

XX.

Wee! my onbedagte!

Domine ne in furore tuo arguas me.
Reminiscere miserationum tuarum.

Mon Dieu suspendez vostre bras,
Seigneur ne me chastiez pas.

Boete.

Gedenk Heere uwer Barmhartigheden, en straf my niet in uwen toren.

XX. GEZANG.

Wyze: *Van den 38sten Psalm.*

Of

Vois: *Zoete zusje, bolle meysje.*

1.

Red me, ô Heer, uit deze plagen!
Spaar uw slagen
Op myn afgemartelt lyf.
Wass' dog af door uw genade,
't Vuile, en quade
Van myn onbedagt bedryf.

2.

Onbedagt en buiten kennis
Pleegde ik schennis,
Die myn overtuigt gemoed,
Nu ten regten heeft begrepen,
Nu 'k benepen
Zit, ô Heer! in vlees en bloed.

3.

Want ik voel myn onvermogen,
En myn oogen

Zien

Zien nu eerſt myn ſnood beſtaan.
Dat my voorkomt zoo afſchuwlyk,
En zoo gruwlyk,
Dat is reeds ſchyn te vergaan.

4.

Maar gy, Heer kunt my genezen,
Van myn vreezen,
En myn wanhoop, druk, en ſmert.
Wat ik deed, gy waard weldadig,
En genadig.
'k Hef tot u' myn oog, en hart.

5.

Niemants hulp, ô goede Vader!
Komt my nader,
Als die uit uw Liefde vloeit.
Gy alleen kunt deze ellenden,
Van my wenden,
Als uw gunſt my weer beſproeit.

6.

Goede God ſtel al myn lyden
Eens ter zyden.
Heb ik my door 't vlees misgaan.
Maak myn geeſt hier door boetvaardig,
En weer waardig,
Uwen heylweg in te ſlaan.

Hebt

7.

Hebt ge in zonden my bevonden?
Zie myn wonden
Heer! zy dreygen myn verderf,
En zy maken, my (hoe ſchuldig)
Onverduldig.
Laat niet toe, dat ik dus ſterf.

8.

Maar wilt u nog eens erbermen,
En uw ermen
t'Mywaarts nog eens ſtrekken uyt!
Stel myn bede niet ter zyden.
'k Eer het Lyden,
Dat gy over my beſluit.

Hoe uwe gramſchap blaakt, gy wilt nogtans, ô Heer!
Den dood des Zondaars niet, maar dat hy zig bekeer.

TOEPASSING.

GEen mens die zyne ſtraf ontvlied,
Die tegens u zig kant O Heere!
Gy wilt den dood des zondaars niet,
Maar dat hy zig by tyds bekeere.
Dus won de droeve Magdaleen
Gods hart, en dierbare genade.
Dus kwam O Petrus! uw geween,
Uit ware boete, uw ziel te ſtade.
Gedenk, als ge onze ſtraf bereyd,
Dus Heer aan uw barmhartigheyt.

XXI.

Eewig voedſel.

Melioꝛa ſunt vbeꝛa tua vino.

Que ſunt amour vos deux mamelles?
Sources de douceurs eternelles.

Liefde.

Uwe Liefde is uitnemender dan Wyn.

XXI. GEZANG.

Wyze: *Al liep de Zee tot aan Paryz.*

1.

TOen ik u eerst viel aan de borst, } *bis.*
O JESUS, myn gewenst verlangen! }
Toen leste ik mynen zielendorst, } *bis.*
En bleef aan uwe Liefde hangen. }

2.

O Liefde! zonder wederga!
Wat hebt gy ons een schat gegeven!
Door U ontfangen wy gena
By God om hoog in 't eewig leven.

3.

O Liefde! kostelyk kleynood,
Van JESUS hand ons opgedragen!
In u verwint men hel en dood.
Gy kund den Hemel 't meest behagen.

4.

Daar springt voor al die dorstig zyn,
O Liefde! uit JESUS heilige aderen,
Een bron van roode, en witte wyn,
Zoo zy in uwen naam vergaderen.

5.

Die waſt ons het bevlekt gemoed,
Die doet der zonden nagt verdwynen,
Wanneer het vuur van uwen gloed,
Zyn ligt in onze ziel laat ſchynen.

6.

Dan kennen wy nog haat nog nyt.
Dan dryft de Liefde in alles boven.
Hoe vlees, of werrelt haar beſtryd,
Haar zuivre vlam is niet te doven.

7.

Die vielen voor myn voeten neer,
Zoo ras ik uit uw mededogen,
O JESUS Liefde-en vrede-Heer!
Uw Liefdevuur had ingezogen.

8.

O Balſem voor der zielenſmert,
Gy leert me myne luſten teugelen.
Gy ſtilt het afgejaagde hert.
Ik zweef ten Hemel op uw vleugelen.

9.

Al zong myn zang zélf Englentaal,
Al quam ik Hemelval te ſpreeken,
'k Was ſlegs als 't klinkende metaal,
Zoo gy me ô liefde quaamt te ontbreken.

O Lief-

10.

O Liefde! uitnemender dan wyn,
  Laat nooit uw honig my ontglippen.
Het Manne, en Hemels Ambrozyn,
  Vloeid met den nektar van uw lippen.

11.

Waar uwe zon haar ſtralen ſpreyd,
  Voert gy de ziel verrukt na boven.
O zonne! der geregtigheit,
  In u is alles hier te loven.

God is de Liefde zelf. De Liefde is 't hoogſte Lot.
Wie in de Liefde blyft, blyft eewiglyk in God.

TOEPASSING.

WIe maalt de Liefde, in hare kragt
  De ware ſchets van 't Godlyk wezen?
Waar door het alles word volbragt,
  Daar alle deugd is uitgerezen.
O onbegrypelyk kleynood!
  De Liefde in 's Vaders hart geboren,
Gaf zynen zoon zelf aan de dood
  Ten zoen van Gods getergde toren.
Let Mens, van deze deugd te wyd,
Wat gy Gods Liefde ſchuldig zyt.

XXII.

Ik zal u Viſſers der Menſchen maken.

Mittam vobis piscatores multos.

Quoy que l'amour humain empesche
Le Diuin fait meilleure pesche.

De Liefde vangt harten.

Vele Vissers zal ik u lieden zenden.

XXII. GEZANG.

Wyze: *Is Liefde zoet lyden, &c.*

1.

NEen, hoe gy 't wilt weeren,
O werreltse min: } *bis.*
Gy zult my niet deeren
In 't zielengewin.
't Mag tieren, 't mag razen
Op strand, of op zee.
't Mag stormen, 't mag blazen,
Myn vistuig is ree. } *bis.*
Hoe loos de aardse Roover
Op Harten gaat uit;
Of wat hy wint over,
'k Ontruk hem dien buyd.

2.

O Vissers der Menschen
Van Gode gemaakt!
Vervult onze wensen,
Ziet wie u genaakt.
Een ziel vol verlangen
Naar 't aas van Gods woord:
Laat de aarde ons niet vangen,
Die dwazen bekoort.

Hy, die eens de ſmaak heeft
Van 't aas dat gy bied,
In eyndloos vermaak leeft,
Verloſt van verdriet.

3.

Hoe liſtig de weerelt
Haar netten uitſpreyd,
Hoe ſchoon, en bepeerelt
Haar lokaas ons vleyd.
Al bood ze ons een leven
Vol glori, en pragt,
Het zou, hoe verheven,
Van ons zyn veragt.
De Henglaar mag viſſen
Met aas zoet van ſmaak:
Maar 't was eewig miſſen,
Zag 't visje den haak.

4.

Als 't vinkje door 't pypen
Zig mé dus vergiſt,
Dat is te begrypen,
Uit 's vinkeman liſt.
Maar dat door 't vals fluiten
Des Satans, ons hart
Zig zou laten ſluiten
In eewige ſmart,

En

En dat om 't verganklyk
Het geen hy verbeeld,
Hy maakte ons afhanklyk
Van 't aas dat hy teelt.

5.

Ontwykt dan zyn lagen
Eer dat hy u vang.
O Ziel! schuw de plagen:
In 't gras schuilt de slang.
Zie om, ligt uw hielen,
Zy schuifelt, en blaast,
En dreygt u te ontzielen,
Maakt gy hier geen haast.
Het lokt heel begeerlyk
Wat lustig begint:
Maar 't endigt te deerlyk,
Als 't aards u verslind.

Neen aardse Liefde, neen, hoe gy myn doen verstoort,
Gy vangt geen eenig Hart, dat Gode toebehoort.

T O E P A S S I N G.

WEl zalig is hy, wien 't Geloof
Zoodanig heeft met Liefde omvangen,
Dat hy, noyt voor Gods stemme doof,
Aan 's Hemels leeringen blyft hangen.
O Vissers! door 't Geloof gesterkt,
*Luc. 5 *Toen * Jesus wonderwerk u blaakte,*
Wat hebt gy wondren uitgewerkt,
Naar hy u Mensenvissers maakte!
Wy deden u die wondren na,
Kwam uw Geloof ons maar te sta!

XXIII.

Vaſt betrouwen.

Eruens liberabo te, quia in me habuisti fiduciam, et non traderis in manus virorum quos tu formidas.
Il ny a pas de place forte, Quand l'amour veut forcer la porte.

De Liefde is een Verlosser.

Uittrekkende zal ik u verlossen, om dat gy op my betrouwt hebt: en gy en zult niet overgegeven worden in de handen der mannen voor welkers aanzigten gy vreest.

XXIII. GEZANG.

Wyze: *Eens deed Nolbart, een valsen pas.*

1.

WIe zig op JESUS min betrouwt,
En, wat hem overkom, zyn hope bouwd/
Zyn hope bouwd,
Dien zal nog hel, nog dood hier deeren.
Maar, wie ook verwaand en stout
Voor zyne min het hart geslooten houd/
Gesloten houd,
Dien zal hy zynen druk vermeeren.
O JESUS! minnaar van de vromen,
Vorst, en verwinnaar van de dood,
Ey! denk aan uw belofte! ik ben in nood/
Ik ben in nood.
Ach! dat gy my deed by u komen. (*bis.*

2.

Daar ryst myn levens dageraat,
Waar voor al' onweer hier terstont vergaat/
Terstont vergaat.

Ik

Ik zie myn ſchild en ſchermheer nadren.
Wyk nu, wie my tegenſtaat:
In zyne komſt is 't eynd van alle kwaat /
Van alle kwaat.
Ons toegezeyd van de eerſte Vadren
Myn toevlugt! blyf niet langer buiten.
Zie hoe men my gevangen voerd.
En hoe de helſe wagt zyn roof beloert /
Zyn roof beloert,
Ey! wilt myn kerker dog ontſluiten. *bis.*

3.

Ik zie verloſſing in uw hand,
Terwyl in uwe min myn liefde brand /
Myn liefde brand,
Zult gy me zekerlyk bevryden.
Ja, hoe ik ſchyn overmand,
In uwe hulp alleen is de overhand /
Is de overhand.
Nog hel, noch dood kan die bevryden.
O vyand! van het zalig leven,
Met wat geweld uw magt my ſluit,
Ik breek in JESUS Liefde, uw kerker uit /
Uw kerker uit.
En ga voor Eewig u begeven. (*bis.*

TOE-

TOEZANG.

WIe hoopt, en vast vertrouwt op aard,
Valt hoe men hem vervolgt, in Speer nog Zwaard: In Speer nog Zwaard.
Geweld moet voor Gods Liefde wyken.
God, is 't, die de zynen spaard.
In zyne hulp, en troost is 't al bewaard:
Is 't al bewaard.
Daar voor moet alle magt bezwyken.
O zielen! zoet op dat vertrouwen,
Heeft oyt de Liefde u hier behoed;
Wanneer de helhont bruld, en tiert, en woed: *bis*
Gy word door uw Geloof behouwen. (*bis*.

Geen Slot, geen Kerker die niet word ter neer geveld;
Wanneer de Liefde die bespringt met zoet geweld.

TOEPASSING.

O Heyland uit gods geest verwekt,
Die ons beschouwt uit lugt, en wolken!
Wien de aarde tot een voetbank strekt,
Getrouwe heersser aller volken,
Verlosser JESUS! Vrouwezaad,
Hebt gy de helse slang vertreden?
Wat vreezen wy nog verder quaad.
Daar uwe Liefde ons heeft verbeden!
Al bruld de Helhond nog zoo naar.
Zy red ons uit het zielgevaar.

XXIV.

Set uwe Reys,, Na Gods Paleys.

Amor est et nauita vitæ.

Le monde est vne mer, cherchons nous vne barque:
Heureux; lequel auec l'Amour diuin s'embarque.

De Liefde is ook Stuurman des levens.

XXIV. GEZANG.

Vois: *Ballet Royal.*

Of

Schoon' Isabel, hoop van myn leven.

1.

O Mens! die op de woeste baren
Van 's werrelts zee,
Het zielgevaar eens veylig hoopt te ont-
varen,
Aan geruste ree. } *bis.*
Zie voor u, myd de blinde klippen,
Die te vreezen staan:
Op dezen Oçeaan,
Den storm en stryd te ontglippen:
Is de dood ontgaan. } *bis.*

2.

Hoe menig onweer aangestoven,
Dreygt mast, en schip;
Wanneer het bruld, en roert de gron-
den boven.
Hier gaapt zand, en klip. } *bis.*

Daar

Daar komt de zielenrover zweven
    Met zyn helſe boot,
    En drygt met wiſſen ſchoot, } *bis.*
Uw kiel de laag te geven,
    Daar gy zwerft in nood.

3.

Wat raad om dit gevaar te myden?
    Zet Liefde aan 't roer,
Gewoon met vlees en werrelt hier te ſtryden,
    Trots al 't hels rumoer:
Met hem, raakt gy den hoek te boven.
    Hy vreeſt ſtorm nog ſtryd,
    En overwind altyt.
O Liefde! waard te loven,
    Daar gy ſtuurman zyt.

4.

Stuur 't Schip van ons bouvallig leven,
    En vier het zeyl.
Uw Wapentuig in vlag, en doek gedreven,
    Spelt der zielen heil.
De nagels die het vlees doorboren,
    Met de Doornekroon,
    De Roe van ſmaat, en hoon,
De deugd om laag beſchoren,
    Wyſt na 's Hemels Troon.

Hier

Hier uit ryſt eewig triomferen.
Schep moed, ô ziel!
Laat al het hels geſpook u vry braveren,
Gy behoud uw kiel.
Stuur dus de ſteven naar het baken
Van het eindloos ligt.
'k Zie JESUS aangezigt,
Vol Liefde, u zelf genaken,
Daar het al voor zwigt.

Gelukkig die zich met Gods Liefde ſcheep begeeft;
Wiens levens Schip door zee van 's werelts onweer ſtreeft.

TOEPASSING.

O Liefde! vorſt van ruſt, en vree.
Baak voor het ſchip van 't menslyk leven!
Dat oogende op een goede ree,
Vaſt heen en weder word gedreven,
Door 's werrelts ſtorm, en zielenſtryd;
Wanneer, wanneer zien we eens de ſtranden,
Daar zig 't geruſt gemoed verblyd,
En geene zielenrovers landen?
Ach! Liefde ſtier ons aan de kuſt,
Daar 't hart in JESUS liefde ruſt.

XXV.

Men ziet het kwaad, als 't is te laat.

*Auerte oculos tuos à me, quia ipsi
me auolare fecerunt.*

*Le curieus desir qui ton esprit incite,
Pour veoir ce q'uil ne doit; t'ennuirant en sera quite.*

De Liefde is vlug.

Wend uwe oogen niet meer na my: want deſelve hebben my doen uitvliegen.

XXV. GEZANG.

Vois: *Sarbande.*

Of

Neen Kloris neen, op zulk een wyz te minnen.

1.

BEgeerig om het uiterſte te weten,
Van uw verborge kragt vol majeſteyt,
Heb ik my door nieusgierigheit vergeten,
Een misſlag die de ziel te ligt verleyd.
Nieuwsgierige oogen,
Zie nu bedrogen,
Wat u ontvlogen
Is, en van u ſcheyd.

2.

Uw geeſt, in my, als in een doos beſloten:
O Liefde! in haar verwon ik al myn leed.
Ik ſtapte, op ſlang, en adder onverdroten.
Zoo lang ik die niet reukloos open deed.

Nu zien myn oogen,
O Alvermogen!
Het ydel pogen,
Dat uw wet vertreed.

3.

't Begeerig hart jookt altyt na 't verboden,
En hierom doemde ik Adams erfgeſlagt.
O Liefde, als had ik u niet meer van nooden,
Dus is myn ziel in de eyge ſtrik gebragt.
O ydel pogen,
Van zelfs vermogen!
My is ontvlogen
't Geen God dierbaarſt agt.

4.

Keer weer ô liefde! ô liefde keer dog weder!
Al klaag ik ù myn misbedryf te laat.
Want zonder u legt al myn hoop ter neder.
Zie, hoe myn hart weer voor u open gaat.
Heeft ydel pogen,
My eens bedrogen?
Nu zien myn oogen,
De oorzaak van haar kwaad.

Om 't ſchuldig eten van verbode lekkerny,
Geraakte al 't mensdom in een poel van ſlaverny.

TOEPASSING.

B*Ewaar, ô Kriſtezielen ſchaar!*
De Liefde, en laatze u noyt ontvliegen;
Want wat gy aanvangt buiten haar,
Strekt om uw zelve te bedriegen.
Al leed ge in JESUS naam verdriet,
Al blaakte 't Martelvuur uw leden,
't Was ydel, zoo de Liefde u niet
Te ſterken quam in uw gebeden.
Want daar zy ons niet onderſtut,
Is 't hartenoffer Gode onnut.

XXVI.

Niet hoog nog wyd, maar daar gy zyt.

Leuauit se supra se.
Lors cher Amour que tu m'appelles,
Espoir et Foy me seruent d'aisles.

De Liefde roept.

Boven zig zelven heeft het zich verheven.

XXVI. GEZANG.

Wyze: *O Kersnagt ſchoonder dan de dage.*

1.

ROept gy my naar een hooger leven?
Zoo wilt my ook de vleugels geven
  Van Hope, en Vaſt Geloof! ik zal
Hoe zwaar aan 's lighaams laſt gebonden,
Door 't pak der oude, en nieuwe zonden
  O Liefde! u volgen overal.

2.

Dan zal ik op geen waſſe vleugelen,
Als gy myn luſt my leert beteugelen,
  Myn lyf betrouwen: neen, ô neen!
Maar heel van aardſe laſt ontſlagen,
Myn geeſt ten ſtarren in zien dragen,
  En 't lighaam laten hier beneen.

3.

O trooſt der onderdrukte zielen!
Bind my die vleugels aan de hielen,

Zoo vlieg ik uit dit aardſe huis.
In 't Kruis ons erffenis gebleven,
Om daar op hemelwaards te ſtreven?
'k Omhels uw Doornenkroon, en kruis.

4.

Ik voel, ik voel myn ingewanden
Om u, naar kruis, en lyden branden:
Ey! blus dien gloed niet, die my blaakt.
O Liefde! ſcherm, en ſchild der vromen!
Wat zyn al 's werrelts ydle droomen,
Daar de aardſe geeſt zig in vermaakt?

5.

Trek uit dit kleed der nietige aarde.
Trek uit: een kleet van hooger waarde
Is, die u zoeken hier bereyd.
Geloof, van Liefde, en hoop geſteven,
Voert dus de ziel in 't eewig leven;
Wanneer ze van het lighaam ſcheyd.

Wyk eyge Liefde, wyk, te lang van ons beſchreyd.
De opregte Liefde woont in 's Hemels heerlykheit.

TOE-

TOEPASSING.

O *Kruisgeloof! O dierbaar pand.*
Dat al het aards voorby gevlogen,
Ons voert in gloriryker ſtant,
Ver boven alle ſterfelyke oogen!
Wat hebt gy een verborge kragt!
Door op uw hulpe te betrouwen:
Word al 't geloovige geſlagt
In God bezielt, en dus behouwen:
Wel hem die van uw glans beſtraalt,
De onzigtbre Godheit agterhaalt.

XXVII.

De veyligſte Ruſt.

In Domino quies.
La Calamite de l'amant,
N'at que le coeur pour elemant.

In den Heer is myn ruſt.

XXVII. GEZANG.

Vois: *Pourquoi faut il que je ſoupire.*

1.

SChoon de Elementen ſamen zwoeren,
Zy ſtoorden hier myn ruſte niet.
Want geen gewelt kan my ontroeren;
Wanneer ik deze ruſt geniet. } *bis.*
De ſtille ruſt in JESUS myn behagen,
Myn hoop, myn trooſt, en ſtut in gevaar.
Leert my al 's werrelts ongeval verdragen. } *bis.*
Op zyne borſt valt niets my te zwaar.

2.

Daar zou ik ſchrikken nog bezwyken,
Al ſtond al de aard in vlam, en vuur.
Het mindre moet voor 't meerdre wyken.
Myn God is meeſter der natuur.
In hem alleen ziet alles zig verheffen.
De Hemel valt, als de aard hem te voet.
Wat donderbuy, wat blixem dreygt te treffen,
In hem te ruſten is veylig en zoet.

Daar

3.

Daar vind de vrome zyn behagen,
Daar in ziet hy zyn waare ruſt.
Geen mens kan hem dien ſchat ontdragen.
In God is al zyn wens, en luſt.
Hoe 's werrelts aanzicht hem tragt te betoo-
veren,
Zyn ziel van all' haar ydelheen ſchuw,
Laat zig niet als van Jesus min veroveren.
Die oogt ô Heer! maar alleënig op u.

4.

Ach! Jesus! trouwe zielsbeminde!
Gun ons in alle leed, en ſmart,
Noyt andre luſt, of ruſt te vinden,
Als u te leggen aan het hart.
Gy zyt myn liefde, en hoogſte welbehagen.
In uwe omhelzing blaakt myne ziel.
De ruſt in u kan al myn leed verjagen.
Ach! dat myn zugt uw genade beviel.

Verlaat het vlees, en zyn verderflelyken luſt,
Gy vind, ô ziel! in God, wel haaſt gewenſte ruſt.

TOE-

TOEPASSING.

G*Elukkig, die van weelde ontbloot,*
En ſchuw van alle dwaze luſten,
In 's Heylands arm, en zagten ſchoot,
In alle veyligheit mag ruſten.
Laat dan rumoeren, wat'er wil.
Hem zal geen ongeval genaken,
In JESUS liefde is alles ſtil.
Geen veyliger geen wiſſer baken,
Voor 's werrelts ongetrouwe zee;
Wie vrede zoek, hier woond de vree.

Men

XXVIII.

Men kan geen twee Heeren dienen.

Hic sursum, ille deorsum.

Quels effets differans produisent ces amours,
L'vn guinde vers les cieux, l'autre tout a rebours.

De Liefde is tweederly.

Deze na 't hooge, die na 't lage.

XXVIII. GEZANG.

Wyze: *Tranquille Cœur preparez vous.*

1.

GY naar om hoog! gy naar om laag
O Liefde, meester van de zinnen!
Zoo ik u allebey behaag;
Wie van u twee zal ik dan minnen. } *bis.*
Wind hy het hoogste Lot, die 't laagste hier verliest?
Wel hem die 't beste kiest. (*bis.*

2.

D'een boeit myn hand aan d'aarde vast,
En d'ander doet haar vleugels geven.
Om, onverhindert van dien last,
Daar op naar hooger min te streven.
Die bied my rykdom, pragt, en weeldens overvloed.
Deze onverganklyk goed.

Wat

3.

Wat raad in dezen zinneſtryd?
  Hier dient het waardigſte uitgekozen.
Alle aardſe Liefde is voor een tyd.
  De werreld ſpreyd een bed van rozen.
Maar hoe zy ſtreelt, en vleyd, in waarheit, of in ſchyn.
  Haar honing is fenyn.

4.

De Liefde naar het hoogſte goed,
  Daar al het aardſe uit is gerezen,
Blaakt my reeds met haar zuivren gloed.
  Die zal, die moet myn liefſte wezen.
Hoe zeer de werrelt trekt, en my lokt na beneen.
  Zy heeft myn hart alleen.

5.

In haar woond vrede, en zielenruſt,
  Hier baard de zomer onweervlagen:
Wie 's Hemels Liefde omhelſt, en kuſt,
  Heeft ſtorm, nog onweer buy te dragen.
Zien eens, wat onderſcheit, ô zielen zoekt de min,
  Van 't eindeloos gewin.

Neen werrelt, hoe gy trekt, ik wraak uw dartle min,
En kies de Liefde van het eindeloos gewin.

TOE-

TOEPASSING.

N Een aardſe min, hoe gy me boeid,
En vleyd met een vermaaklyk leven,
Myn geeſt van 't logge vlees vermoeyt,
Staat hooger Liefde na te ſtreven.
Ik zoek geen ſchuim voor zuiver goud.
Myn liefde is niet meer voor de weerelt:
't Is op een zandgrond, wat zy bouwd.
Hoe luiſterryk zy ſchynt bepeerelt.
Vergeefs is 't my aan de aard gekleeft:
Daar 's Hemels min my vleugels geeft.

XXIX.

Dus is 't gewonnen.

Cupidinis Victoria.

Iesus et L'ame d'un effort
Donnent a Cupidon la mort.

Overwinning der Begeerlykheit.

Die overwind zal alles beërven.

XXIX. GEZANG.

Wyze: *Silvia de Herderinne, &c.*

1.

ZOekt ge ô ziel te triomfeeren
Over de Begeerlykheit!
Wilt het vlees den rug toe keeren;
Dat u duizend lagen leyd.
Dan is de oorzaak haaſt te weeren,
Die u van Gods liefde ſcheyd.

2.

Dezen ſtryd eens kloek begonnen,
Dan zie 'k Venus dartel wigt,
Hoe 't op u komt aangeronnen:
Haaſt geveld door uwen ſchigt.
Daar mede is de pryz gewonnen,
Daar alle aardſe magt voor zwigt.

3.

Gaat gy met het vlees te rade,
Neemt gy van den geeſt de wyk;
Logge ziel gy klopt te ſpade,
Aan de poort van JESUS Ryk.

Zoek in de eewige genade,
'T Hemels Goud voor 't aardſe ſlyk.

4.

Dreygt de ſlang u te verſlinden.
Brult de helhond om u heen?
Soberheit zal 't wapen vinden,
Dat hun zal de kop vertreen.
Wie den Satan tragt te binden
Vaſte, in waken, en gebeen.

5.

Red ons uit zyn net vol ſtrikken
JESUS! Liefdeſchutter, ach!
Hy bezoekt alle oogenblikken;
Waar hy ons verſtrikken mag.
Laat ons voor zyn magt niet ſchrikken.
Die benauwt ons dag op dag.

6.

Is hier toe geen hulpe nader,
Als in ware ootmoedigheit
Zig begeven tot den Vader,
Die het ligt van 't duiſter ſcheyd.
Wyk dan helſe zielverrader.
'T Lam heeft u aan band geleyd.

Spand gy met JESUS aan, ô ziel in uwen nood,
'k Zie de begeerlykheit, en welluſt haaſt gedood.

TOEPASSING.

MEt u vereent in zuivre min,
O Liefde Gods! wie zal my keeren
Van 't heylig Hemels Hofgezin,
Daar alle deugden triomfeeren?
Begeerlykheit wiens ſnoode luſt,
Het goede in my plag om te vroeten;
Waar door myn yver wiert gebluſt,
Legt nu verſlagen voor myn voeten.
O Liefde! dat uw hulpe my,
Tot verdere triomf gedy.

XXX.

Verloſt ons van den booze.

Pasce Oues meas.

Chascun de nous fait ſon office:
Moy de Berger, vous de nourrice.

De goede Harder.

Weyd myne Schapen, &c.

XXX. GEZANG.

Vois: *Aux armes, aux armes,*
Braves gens d'Armes.

1.

OP! op! ter wapen!
Op Harders knapen.
Op! op! de wolf beloert / uw teedre Schapen. } *bis.*
Ziet, hoe de Roover brult / heet op vernielen,
Waakt gy niet ylinx op te zaam /
Hy zal ze ontzielen.

2.

Op! wilt hem volgen,
Die gants verbolgen,
Zoo meenig teeder lam / heeft ingezwolgen.
De goede Harder zal / u byſtant geven.
Die ſchenkt, op dat hy haar behouw /
Zyn bloed, en leven.

3.

O zuivre Liefde!
Die 't hart doorgriefde

Van Gods verkoren zoon / voor zyn geliefde.
Waar is uw wedergade / oyt hier geboren?
Wie op uw hulpe zich verlaat /
Gaat noit verloren.

4.

Waar 't kwaad wil woeden,
In hem is 't goede;
Vreest niet kleyn kuddeke / hy zal u hoeden.
Zyn woord is hemelspyz/vol geest en leven,
Op hem gedaalt uit 's Vaders troon /
Om u te geven.

5.

Wat u bevolen
Is, mag niet dolen;
Hield God zyn hulpe noyt /
Voor u verholen?
Bescherm de zyne weer /
Van hem verkoren.
Geen vyand zal, als gy haar hoed /
Hun meer verstooren.

Weest gy de voedster van die na Gods Liefde staan.
Daar ik de Hoeder ben, zal geen van al vergaan.

TOE-

TOEPASSING.

HOe vreedzaam gaat om 's Harders hut,
Gods Schapekudde alom te weyde!
Als haar de trouwe wagt beschut
Des goeden Harders, haar geleyde.
De Wolf beloert den Schapenstal,
Waar die den huurling is bevolen.
Een huurlinks hert neygt tot den val;
Maar hy behoedse voor het dolen.
Hoe is dit onderscheyt zoo groot?
Dees dient uit Liefde, die om Brood.

XXXI.

Ootmoed wekt vergeving.

Peccaui: quid faciam tibi?
Aspice in me, et miserere mei.

Arreste, arreste, Amour tu fuis;
Arreste, pour voir mes ennuis.

De Liefde ſchuwt de Booze.

Ik hebbe gezondigt, wat zal ik u doen? keer weder, en ontferm u myner.

XXXI. GEZANG.

Wyze: *Vlied gy van myn Gezigt.*

1.

ONtwykt ge ô Liefde my?
Kunt gy my haten,
En zugten laten,
In der zonden ſlaverny? } *bis.*
Helaas! dat ik zoo ſnood my heb vergeten!
Om 't aards vermaak heb ik u afgeſneen.
Nu knaagt my 't geweten,
En prangt myn hart in druk geſleten.
O Liefde! vliegd gy heen!
Zoo zal de wanhoop my vertreen. } *bis.*

2.

Ly, ly niet dat ik ſterf,
Voor uw genade,
My kom te ſtade,
En ik weer uw gunſt verwerf!

Maar

Maar neen gy ſchynt, ô Liefde! als onbe-
wogen.
Myn tranen vloeit vry als een ſnelle vloed.
Vloeit heen uit myn oogen.
Kan u geen naberouw op droogen?
Verandert dan in bloed,
Op dat gy dus myn misdaat boet.

3.

God nam dus Petrus aan,
Schoon hy vermeten,
Van vrees bezeten,
Dezen misſlag had begaan.
Zyn liefde daalde op hem weer als te voren,
En zoud gy my, ô Liefde tegenſtaan?
Volhard gy in toren?
God wil niet dat wy gaan verloren:
Die neemt den zondaar aan;
Hoe kan zyn Liefde my verſmaan?

4.

Neen misdaads ware boet
Zal u bekoren,
Myn bé te hooren;
Waar mede ik u val te voet.
Dan daalt, als een gewenſte zomerregen,
Die 't land verkwikt, en d'akkers voedſel
geeft,

Op

Op my weer uw zége,
Door uw genademin verkregen.
In u ô Liefde leeft;
Waar op de ziel ten Hemel zweeft.

Vereenigt u met God, plant liefde in uw gemoed,
Gy krygt uit haren schoot het önvergankiyk goed.

TOEPASSING.

DE liefde is alle ootmoedigheyt,
Van alle misdaan vry geboren
Vlied hem, die zyn verderf bereyd,
Door zig in 't zonden vuil te smoren.
Wilt gy dat zy u hulpe bied,
In 't heelen uwer zielensmarte?
Verlaat die schoone leydstar niet
O Mens! maar prent haar in uw harte.
En laat haar nimmer van u gaan,
Gy zult voor Gods geregt bestaan.

XXXII.

Regt, en voorwaarts.

Nescit tarda molimina
Spiritus ſancti gratia..

L'Amour reprouue les Amants
Qui ne le ſeruent que dormants.

De Liefde is vlug.

De Genade van den heiligen Geest, kent geenen tragen voortgang.

XXXII. GEZANG.

Air: *Suivons l'amour, celui qui nous meine.*

1.

LIefde, die 't hart / komt wekken / en nooden,
Wraakt al het aards / om 't eyndeloos heyl. } *bis.*
Liefde is op reyz / te sukklen verboden /
Want haar genade / is voor geen tragen veyl. } *bis.*

2.

Hooger op dan, die flauw hier beneden
Sluimert, en slaapt, zy wyst u de baan. } *bis.*
Liefde is noit traag; maar vlug op haar leden.
Wie opwaarts wil, moet nimmer stille staan.

3.

't Is niet genoeg haar zugten te hooren.
't Is niet genoeg te zeggen ik min.
Wie haar uit al zyn hart wil bekoren,
Maak, op haar spoor, van yver een begin.

Vlug

4.

Vlug is de tyd in 't rollen der dagen:
Lang is de vreugd die Liefde belooft.
Liefde zal noit in voortgang vertragen.
O Liefde! gy zyt aller deugden hooft.

5.

Laat onzen geest in u tog herleven!
Liefde, gy weet, hoe wankel wy staan:
Als uwe vlam onze ziel gaat begeven,
Voer onzen geest met u tog opwaarts aan.

6.

Aan het gemak den rugge te keeren
Yvrende ziel, de geest vliegt u voor.
Nevens het Kruis is wis triomfeeren;
Langs dezen weg ging zelfs uw Heyland voor.

7.

Is hier den last van d'aard mé te ontwyken?
Liefde vertoef! ik volg op uw stem.
Wat is hier de ydele vreugd te gelyken,
By 't eewig heyl van 't hoog Jerusalem!

TOEZANG.

Air: *Ballette Doroté, &c.*

WIe hier slapend tragt te minnen,
Komt noit aan het overwinnen,
O ziel! uw heyl,
Is voor geen loomheit veyl. } *bis.*

Hy

Hy ſtryd, die lyd
In kruis, en zwarigheden.
Wat hier woed: op dien voet
Heeft God hel en dood vertreden.
Tree dus toe,
Nimmer moe:
Wilt ge dat hy u behoe.

Weeſt nugteren, en waakt; want weeldens overvloed,
Bezwaart het lyf, en rooft de ziel het eeuwig goed.

TOEPASSING.

O Laſtig lighaam, weelig vleys!
Wat hebt gy ſtruikelende gangen?
Wat blyft ge, op onze Hemelreyz,
Aan de aarde uw logge moeder hangen?
Neemt gy van JESUS geeſt de wyk,
En gaat gy met u zelf te rade,
Gy miſt zyn Vaders Koninkryk,
En raakt by God in ongenade.
Hy gaat te rug, die ſtil blyft ſtaan,
De geeſt moet altyt hooger gaan.

XXXIII.

Zoek 't onverganklyke.

Negotiamini dum venio.

Depuis que Dieu s'est fait marchand
Cupidon n'à plus de chaland.

Liefde veyld tweederley Waren.

Doet handelinge tot dat ik kome.

XXXIII. GEZANG.

Wyze : *Weg dulle minnegloed.*

1.

ALs hy zyn waar ons veyld,
Die den grond der harten peylt;
Dryft zyn liefde uit ons gemoed,
Liefde tot verganklyk goed,
Met wat list,die zyn kraam ook open doet. } *bis.*
Neen valse kramer neen,
Hoe loos gy my weet na te treen;
Ik zoek u niet,
Wat aardigheden gy me bied.
Laat me alleen;
En ga heen
Zon, en Maan,
Waar zy ligten, doen de werreld agter staan. } *bis.*

2.

Wyk, wyk dus ook van my,
Met uw valse snuystery:

Wat is 't geen de werrelt bied,
Meer, als enkel zielverdriet,
't het geen ik uit 's Hemels min geniet?
Waar komt het brooze glas,
By glinſtrend Diamant te pas.
Uw weelde, en luſt,
Stoort onzer zielen vrede, en ruſt;
Want uw erf,
Is verderf,
En uw ſtoet
Breyd de netten, daar het hels Serpent mé
woed.

3.

In 't huis van ſmaad, en hoon,
Geeſſel, Kruis, en doornekroon,
Woond der zielen eewig heyl.
Wat heeft tog de werrelt veyl
Tegens dit;
Waar in 't eewig welzyn zit?
De weelde, en 't aards geluk
Zyn voor de ziel een laſtig juk,
Waar onder zy
Geketent gaat in ſlaverny.
'k Wil geen hel,
Van gekwel

En geween,
Voor de vreugde, van al 's Hemels
Heerlykheen.

Vergeet dat agter is, en wend na 't voorste uw oog,
Zoo schiet gy 't wit, en strykt des levens pryz om hoog.

TOEPASSING.

WEl hem, die zyn talent besteed,
Dat hy, ver van zig te verschoonen,
Op 's Heeren komst, altyd gereed
Hem daar 't gewin af kan vertoonen.
Zet onder geenen koremaat
Uw kaars; maar laat uw yver ligten:
Dat die, waar dat gy gaat of staat,
Elk een, in liefde, en deugd mag stigten,
Zoo geve uw toebetrouwt talent,
Uw winst, en woeker zonder end.

XXXIV.

Het bloed Chriſti reynigt ons van alle onze zonden.

Laua a malitia coꝛ tuum, vt ſalua fias.

Ie laue mon coeur dans ce bain
Pour le loger dans voſtre ſein.

De Liefde reynigt.

Waſt uw harte van boosheit, op dat gy behouden word.

XXXIV. GEZANG.

Wyze: *Godlyk ontzag dat de ſtoute doet beven.*

1.

SChriklyk is 't Heer, uwe liefde te derven,
Eewige vreugd uw gena te verwerven.
Hoe raakt de ziel aan dit oneyndig goed?
O min! ô min! ey begunſtig myn pogen!
Schoon ik my baad in het nat myner oogen,
Myn zondig hart vereyſt een ſterker vloed.

2.

Zuyver zal nimmer uw hart zyn bevonden,
Waſt gy het niet in het bloed myner wonden,
Zoo roept Gods Liefde aan zyn verkore Bruyd.
O Liefde! ô Liefd'! op wiens lof, alle tongen
Ons de vergeving der zonde oyt toezongen,
Ey! blus uw vyer noit in myn boezem uit.

3.

Mag ik myn hart met de ſtralen beſprocjen,
Die 'k in uw Hof zie uit de aderen vloejen,
Van uw vyf wonden, ſchoone heylfonteyn?
O min! dan heb ik het ſchoonſte verkozen;
Want voor dit Purper verbleeken de rozen.
In dezen Rozenvloed word alles reyn.

4.

Zielen, hoe zwaar hier belaſt, en beladen,
Treurige, die in dees bron wenſt te baden,
Treed toe, Gods Liefde leſt hier yders dorſt.
O bron! het hart in uw vogt afgewaſſen,
Laat door geen drek zig van d'aard meer verraſſen;
Maar ſlaapt geruſt op JESUS Liefde borſt.

5.

Eewige vreugd voor die dit oyt vertrouden!
Waſt hier uw hart, op dat gy word behouden;
Roept zelf de Liefde uit Jeremias mond.
O min! ô min! waar 's uw weerga te vinden!
Schoon my de hel, of de dood wouw verſlinden,
Ik triomfeerde in uwe Liefdewond.

Liefde,

6.

Liefde, waar af ik noit moe ben gezongen,
Daal op myn ziel uit uw zuivere ſprongen,
Zoo word myn hart alle aardſe weelde moe.
O min! ô min! hoe meer ik u kom naderen,
Hoe meer uw vlam zig verſpreyd door myn aderen,
Ontfang! ontfang myn hart, het komt u toe.

Jordaan niet in de plas van uwen zilvren vloed;
Maar in Gods Liefdebron Waſch ik 't bevlekt gemoed.

TOEPASSING.

O Liefdebeek! die eindloos vloeit,
Wat komt gy 't kwynend hart te ſtade!
Dat van der zonden vuil beſproeit,
Baad in de plas van uw genade:
Gy waſt, en reynigt het zoo ſchoon,
Dat zelf van Adams erfgebreken
Niets blyft, ſchoon wy van top tot toon,
In oude en nieuwe zonden ſteken.
O dierbre vloed, ô heylfonteyn!
In u word alles ſchoon en reyn.

XXXV.

Kent u zelven.

Cella Amanti cælum est.

Dedans ce solitaire lieu,
Ie regneray, seruant mon Dieu.

De ſtille Séll is voor de Liefde een Hemel.

XXXV. GEZANG.

Wyze:

Daar wierd van Adam eens een Ribb' genomen.

1.

O Eenzaamheyt! wat wektge een zalig leven,
Daar gy den geeſt in ſtilte bezig houd,
By 't vreedzaam Vee, van haat, nog nyt gedreven!
Gelukkig, die u vind in 't eenzaam woud:
Daar jeugdig bloemſieraad,
De pragt der Vorſten Hoven
In glans te boven gaat,
Hoe waard te loven.

2.

Dit is het al, ô kommerzieke menſchen,
Wat tot de vreugd van een geruſt gemoed
Op aard is te verkrygen, of te wenſen.
Geruſtheyt tart al 's werrelts overvloed.
Het vrolyk pluimgediert,
Dat, van geen zorg gedreven,
Door Veld, en Beemden zwiert,
Bezit dit leven.

Dat

3.

Dat zingt, en kweelt zyn wiltzang vry van zorgen,
Geruſt en blyde in 't zoeken van zyn koſt,
En zayt nog mayt voor d'avond, of de morgen,
Van 's Hemels hand gekleed, en warm gedoſt.
Hy die 't al ſpyſt en voed,
En 't leven heeft gegeven,
Toont van hoe weynig goed
De menſch kan leven.

4.

Wat zorgt, en waakt, en ſlaaft vol angſt, en kommer,
De mens dan in dit korte leven hier?
Geruſtheit woont in ſtille, en koele lommer
Vry van begeertens onverzade vyer.
Eenzame Beemd, en Hof,
Gy ſleept myn wenſen mede,
Want gy draagt roemens ſtof,
Van Liefde, en vrede.

5.

Een ſtille kluys, die 't Kruis voert in haar gevel,
Voor welkers poort noyt weelde, of pragt genaakt,

Schenkt

Schenkt ons de Zon des heyls voor 's werrelts nevel,
Daar de Englewagt onze eenzaamheit bewaakt?
Wie, ſchuw van de ydelheyt,
Voor 't nietig aardsgewemel,
Zyn woning dus bereyd,
Vind hier zyn Hemel.

Zoek de Eenzaamheit, wie God te dienen tragt geruſt,
In ſtilte, en vrede vind zyn Liefde alleen haar luſt.

TOEPASSING.

O Kluysken, eenzaam in het Woud,
Geſcheyden van het wuſt gewemel;
Daar zig het Hof mé bezig houd,
Gy bouwd u zelf op aarde een Hemel.
Uw aandagt word hier niet geſtoort,
Als ge in beſpiegling opgetogen,
Hier na geene andere leſſen hoord,
Als die Gods Liefde u houd voor oogen.
O Kluysje! zoo geruſt en ſtil,
Gy ſchenkt den Mens een goeden wil.

'tGe-

XXXVI.

't Geloovig hart is Gods woning.

Quærebam te foris, et eras intus.
I'aduoue mon erreur maintenant que ie voy,
Que i'ay cherché dehors ce que i'auois en moy.

De Liefde vind JESUS in haar zelve.

Buiten zogt ik u, en gy waart hier binnen.

XXXVI. GEZANG.

Vois: *Ballet du Roi.*

Of

Myn Heer, deze fluit ten kimme vol geschonken.

I.

O Neen,
Waar ik zoek, gy zyt hier niet te vinden,
Deze Ype-Beuke-en Linden,
Hebben my noit aangetoont
Waar gy ô JESUS woond.
Dit jeugdig zomergroen; } *bis.*
Hoe schoon het pronkt en praalt op zyn saisoen,
Zal noyt mynen wens voldoen.
Neen buiten niet: maar binnen
In het hart van die u minnen,
Eewig ligt!
Hebt gy u zelf een woning opgerigt, } *bis.*
O! welgelukkig die u daar onthaalt!
En op u zégepraalt!
Nog hel, nog dood zal hem verwinnen;
Op wien dus uwe Liefde Daalt.

2.

De pragt
Voerde u in geen Koninklyke Hoven,
Toen gy gedaalt van boven
Uit den maagdelyken ſchoot,
Ons uw verloſſing bood.
Een nederige ſtal,
Een kribb' ontfing den Koning van 't heelal.
Voor wien 't al verſchynen zal.
Zoo tragt gy niet te komen,
Als in 't kuis gemoed der vromen:
't Nedrig hert
Dat u in 's levens kwelling zoekt met ſmert,
Is 't zalig huis, daar gy uw woning maakt,
En daar uw Liefde blaakt;
Wat zyn al 's werrelts ydle droomen,
By 't heyl dat ons uit u genaakt.

3.

Men zoek
Dan uw Liefde, ô Eewig ligt hier boven!
Hier in geen aardſe Hoven,
Nog in 't ruime lugtgewelf,
Maar binnen in ons zelf.

O drie-

O driemaal zalig lot!
Wie wenſt, om u, hier niet te zyn beſpot!
Daar de Liefde is, daar is God.
Op haar Banier te ſtryden,
In het Veld van Kruis en lyden
Is het merk,
Van 't regt geloovig hart, Gods ware kerk,
En buiten deze is de andere min, als niet.
O gy! die 't al gebied,
Gun ons, daar in ons te verblyden,
Ten trooſt van al ons aards verdriet.

Door 't heylig woord hebt gy ô JESUS! ons getoont,
Dat gy, die 't al vervult, niet van; maar in ons woond.

TOEPASSING.

HET zoeke u, die u niet en kend
In verre, en afgelege hoeken,
Aan 's werrelts een en ander end,
O zoete JESUS! niet te zoeken,
Als in het regt geloovig hart:
Daar luſt het u altyt te wonen,
Ten trooſt der Kriſtezielen ſmart,
En uw verborge kragt te toonen.
Daar voel ik van uw Liefde een blyk,
Ach! datze nimmer my ontwyk.

XXXVII.

De Heer is naby alle, die hem aanroepen.

Cõuertimini ad Dñm Deum vestrum: quia benignus et misericors est, patiens, et multæ misericordiæ, et præstabilis super malitia.

Retourne a Dieu; reuiens d'ormais
Car il vaut myeux tard que iammais.

Gods Liefde nood ter zaligheit.

Bekeert u tot den Heere uwen God: want hy is genadig, ende Barmhartig, langmoedig, Groot van goedertierentheit, en berouw hebbende over het kwade.

XXXVII. GEZANG.

Na de Wyze van het bekende Muzykſtuk*

* *Non, non, tu n'aima jamais rien inſenſible Bergêre &c.*

I.

NEen, neen: gy zult'er my dog niet henen mé leyden.
Neen, neen: my boeid geen helſen band,
Myn hulp is by der hand. } *bis.*
Beter laat als nimmer geſcheyden,
Gods Liefde ontſteekt myn brand:
Zyn Engel tuſſen beyden,
Jaagt u af met ſchand.
Neen, neen, gy zult'er my dog niet heenen mé leyden.
Neen, neen, my houd geen helſen band.
Myn hulp is by der hand.

2.

Neen, hoe dat gy dreygt en nog waand, dat gy zult triomfeeren.
Ik ſchuw de roe van 't hels verdriet:

O Slang! gy wind my niet.
Neen te lieflyk roept ons de Heere:
Ik eer zyn hoog gebied,
Tot hem wil ik my keeren,
Die myn lyden ziet.
Neen, hoe dat gy dreygt, en nog waand, dat gy zult triomfeeren.
Ik ken de plaag van uw verdriet,
O Slang gy wind my niet.

3.

Neen, neen, uit Gods roede, en zyn kruis hier op aard, ryft ons leven.
Neen, neen, wie hier ook tegens woed,
Ik oog op 't hoogfte goed.
't Lam Gods, dat uw magt heeft verdreven,
O plaag van 't ftil gemoed!
Is zelf hier door verheven,
Ik volg op dien voet.
Neen, neen, uit Gods roede, en zyn kruis, hier op aard, ryft ons leven.
Neen, neen, wie hier ook tegens woed,
Ik oog op 't hoogfte Goed.

Zie op het Lam, het zal u redden onvermoeit,
Hoe fel de vyand met der zonden band u boeid.

TOE-

TOEPASSING.

Vrees niet, O Kristezielenschaar!
Al drukt op aarde uw Kruis en Lyden:
De alziende neemt uw zugten waar,
Als u de duivel komt bestryden.
Genaak tot God, en hy zal weer,
Roept gy hem aan, tot u genaken.
Waarom, waand gy, kwam Jesus neer,
Als om u eewig vry te maken.
Gy blyft van Satans list gered,
Zoo gy volhard in het gebed.

XXXVIII.

Ik ben de opſtanding, en het leven.

De Liefde trekt opwaarts.

Niemand en kan tot my komen, ten zy de Vader, die my gezonden heeft, hem trekke.

XXXVIII. GEZANG.

Wyze: *Het ruiſſen der Boomen, &c.*

1.

O zielen! die 't leven, na 't ſterven hier zoekt!
En om 't Eewig heyl, *bis.*
Nog vierd 's Lydens zeyl,
Als de weelde u verkloekt.
Stille vertrekken zyn zoo bequaam,
Hier voor uw aandagt als aangenaam.
Wie ver van 't gewoel JESUS beziet, *bis.*
Vreugde nog weelde verleyen dien niet.

2.

Het woelen te ontwyken, in 's werrelts krakkeel.
En eenzaam in God,
Te zoeken zyn lot,
Is der zaligen deel.
Liefde voor hem, wiens woord u hier wekt,
Is het zeel, daar de Vader mé trekt:

Omhels dan zyn kruis; hier opgeruſt; }
Want in den zoon vind de Vader zyn luſt. } *bis.*

3.

In 't aards te verſmaden, voor weelde noit veyl,
Berooft van 't geluk,
In armoede, en druk,
Vinden velen hun heyl.
Liefde ging op den kruisweg dus voor,
Zoekt gy haar heyl, zy wyſt u het ſpoor.

Zy, zy is de koord, die ons hier wekt,
Daar (om de Zoon) ons de Vader mé trekt.

TOEZANG.

Air: *Dans l'Eté je veus faire la Guerre.*

1.

O Liefde! in u is 't Eewig leven,
Gy zyt der Zielen ſteun en ſtut.
Wat buiten u hier word bedreven;
Hoe ſchoon het ſchyn, 't is Gode onnut.

2.

O Liefde! zuſter van de vrede,
O voedſter, die zelf de Englen voed!
Sleep met uw zagten band ons mede,
En ſchiet uw ſtraal in ons gemoed.

Wat

3.

Wat baat het 's Hemels lof te zingen,
Zoo gy ons daar geen hulp in bied?
Staat ons na 't hoogste goed te dingen.
Ach! zonder u is alles niet.

Onnut is alles, zoo Gods Liefde ons niet en wekt,
Dat is de koord, die ons van d'aard ten Hemel trekt.

TOEPASSING.

Wie luystert na des Vaders stem
Door 't heylig woord den Zoon gegeven,
Die word geheel een geest met hem,
Want in den Heere is 't eewig leven.
De Heer bewaart hun alle, die
Hem eeren, en opregt beminnen,
Wie op het schoon der werrelt zie,
In hare liefde is niets te winnen.
Wel hem die van Gods geest gewekt
Volgt daar hem JESUS *liefde trekt.*

XXXIX.

Genees my Heere, zoo zal ik geneſen worden.

Libera me de ſanguinibus.

L'Amour contre ſa fiebure ardente
La veine de mon coeur esuente.

Liefde is de de beste Heelmeester.

Verlost my van de Bloedschulden, &c.

XXXIX. GEZANG.

Wyze: *Verlaat ge dus uw eygen Ziel, &c.*

1.

VErdryver van myn zielensmet ://:
O Liefde! zal ik zyn ontbonden?
En van uw hand weerom gered?
Tap af de Bloedwel myner zonden.
Ontsla my van 't besmetlyk bloed,
De hinder ://: van myn kuis gemoed.

2.

Zult gy weer myn Geneesheer zyn ://:
Zoo sta ik vast op uw medogen.
De werrelt brouwt my deze pyn.
Die beul zweeft stadig voor myn oogen.
Die lagt om myn ellende, en straf,
O Liefde ://: weerd hem van my af.

3.

Gewillig geef ik 't heylloos bloed ://:
Dat my de wellust dreef in de aderen.
Schenkt gy my een vernieuwt gemoed,
Daar geene listen in vergaderen,

Zoo

Zoo zal ik eerlang witter zyn
O Liefde ://: als ſneeu, hoe vuil ik ſchyn.

4.

Ach dat verligt myn zielenſmart ://:
Nu zakt uit deez geopende ader,
De Moord-en roofzugt my van 't hart:
De welluſt ſchroomt dat zy my nader.
Gy hebt myn ziel van Haat gered,
En Liefde ://: voor 't onkuyſſe bed.

5.

Zoo 't hart nog verder kwaad beſluyt ://:
O Liefde! laat myn bloed vry ſtroomen,
Zoo 't oog my ergert, ruk het uit.
Beſt dus in Gods Paleyz gekomen:
Als onverminkt, en wel gedaan,
In 't Eewig ://: jammerdal gegaan.

6.

Zoo word myn Bloedſchuld eens betaalt ://:
En ik, van 't vuyl der ſnoode zonden;
Wanneer myn boete zégepraalt,
Voor 't alziende oog weer reyn bevonden.
Gelukkig, die in ware boet
O Liefde ://: dus zyn ſchuld afdoet.

Schroom voor de Boete niet, hoe ſtreng ze valt, en ſtraf,
Dus Waſte Magdaleen by God haar zonden af.

TOE-

TOEPASSING.

ALs 's menſen hulp ons valt te zwak,
Laat gy ons uwe hulpe blyken,
En red ons van het zonden pak!
Waar onder duizende bezwyken
ô Liefde Gods; die aan myn zy
U ſtaag bevind vol mededogen:
Waar mé betaal ik de artſeny
Door u verkregen uit den hoogen.
Ontlaſt gy my van 't zondig bloed!
Ik ſchenk u myn verniewt gemoed.

Bid

XL.

Bid, en u zal gegeven worden.

Cor contritum et humiliatum
Deus non despicies.

L'Amour est Dieu et son offrande
N'est que le coeur qu'il nous demande.

De Liefde eyst het Hart.

Een gebroken, en verslagen harte, en zult gy, O God! niet veragten.

XL. GEZANG.

Wyze: *Delfina Lief, ey! laat uw straffe woorden.*

1.

WAt zugt gy, die belast zit, en beladen,
Als of Gods Liefde u hier om zou versmaden,
O zondaar! die begeert uw sterven niet;
Maar dat het hart van boosheit zich bekeere,
En zig voor haar genadentroon verneere,
Na Gods gebied.

2.

Die zal 't gekreukte Rietje niet verbreken:
Nog die hem zoekt van zyne hulp versteken.
Het rookend pit zal God niet uit doen gaan.
De Heer is te barmhartig, te genadig,
Te groot in zyn gedult, en te weldadig:
Roep, roep hem aan.

3.

O Eewig Ligt! ô albespieglend wezen!
O toeverlaat van Weduwen, en Weezen,
Die

Die 's menſen val uit uwen troon be-
ſchouwt,
Begeert gy, tot verligting onzer ſmarte,
Geen offer, als het regt gebroken harte?
't Word u betrouwt.

4.

O Liefdewoord uit JESUS mond geſproken!
Gy hebt ons hart met uwe Liefde ontſtoken.
Lam Gods! dat dus het vuur der zonde
uitbluſt,
Waar zig 't boetvaardig hart komt te ver-
neeren;
Daar in laat gy zelf de Englen triomfeeren,
Met Liefde en luſt.

5.

Komt ons uw ſtem zo heylryk hier te ſtade?
Ontfang, ontfang, ô Vader der genade!
Myn hart van uwen Liefdepyl doorwond?
Is 't eenmaal van uw kruisſpoor afgetreden?
Wy hebben u in vaſt Geloof beleden,
Met hart, en mond.

Wy

6.

Wy weten dat gy boven lugt en wolken,
De Heerſſer zyt van Koningen, en Volken,
Uw Altaar eyſt geen Kalf of Stier ten brand.
Die ſchaduw is van uwen zoon verdreven.
Ontfang, Ontfang, ô Vader van het leven
Uw offerhand.

Vergeeſt elkanderen de ſchulden met gedult,
Wilt gy dat God den laſt verligt van uwe ſchuld.

TOEPASSING.

WAar mede, O Vader van het ligt,
In gunſt, en goedheit ongemeten,
Verſchynen wy voor uw gezigt,
Als 't vuil van 't zondige geweten.
In wanhoop ons het hart doorknaagt?
O trooſt der aangevogte zielen!
Zoo u 't gebroken hart behaagt,
Ach! laat het voor u nederknielen!
En matig zyn verdiende ſtraf!
Wat Vader weez zyn kind oyt af!

XLI.

Peynſt 'er wel op.

Paucitas dierum meorum finietur breui.
Constituisti terminos qui preteriri non poterunt.

Las! peu de temps borne le cours,
De l'entresuitte de nos iours.

De Liefde wyſt op 't eynde.

Het weynige myner dagen eyndigt kort: gy hebt de bepalingen geſtelt, die niet te overtreden zyn.

XLI. GEZANG.

Wyze: *Sellenytje zoete prytje.*

Of

Eenzaam Kluisje, vreedſaam huisje.

1.

WAt 's uw wenſen,
Ydle menſen,
Hier op aard, om geld, of ſtaat? } :/ /:
Gy zult als 't gebloemt verſlenſen,
't Geen het onweer nederſlaat.
Wat is dog uw hoop,
In dit aards beloop,
Die hier geen uur tyds weet te koop? } *bis.*

2.

't Weynig leven
U gegeven,
Vliegt gelyk een ſchaduw door: } :/ /:
Als uw Webb' is afgeweven,
Geeft de tyd geen meer gehoor.

Waar de bleeke dood
Aan uw deuren ſtoot,
Daar helpt nog ſchat, nog ſtaat, hoe groot.

3.

Wat zal 't wroeten
Dan verzoeten,
Daar gy ſtaag mé zit belaan?
Maak een huis van zeve voeten,
Wilt gy eenmaal zyn geraan.
In uw wild beſlag,
Nadert ſnel de dag,
Het perk daar niemand over mag.

4.

't Stof der aarde,
Dat u Baarde,
Toond u, van wat ſtof gy zyt.
En van hoe gering een waarde,
Daar gy nogtans woeld, en ſtryd,
Of uw wuſt beſtaan,
Hier noyt zou vergaan.
En och! 't heeft, eer gy 't denkt, gedaan.

5.

In verlangen
Dus te hangen,
Aan het geen de ziel verleyd,
Wekt deze averegtſe gangen,

Daar Gods Liefde om zugt, en ſchreyd.
Hield de min der deugd,
Dus uw geeſt verheugt,
Gy leefde in eyndelooze vreugd:

Ons uurglas eenmaal afgeloopen, wekt elleṅd.
Die nimmermeer vergaat; of vreugde zonder End.

TOEPASSING.

WAt voed den mens al ydle hoop,
In 's werrelts onbeſtendig leven!
Dat in het midden van zyn loop,
Ons gaat zoo onverwagt begeven.
Wat is al 't ydel zinneſpel,
Daar zig de geeſt in wil vermaken,
Meer als een ligte waterbel,
Zoo dra de dood ons komt genaken.
't Zy 't leven vreugd geev' of verdriet,
Wyz is hy die op 't ende ziet.

XLII.

Geene beuzelingen, maar 't regte.

Hic optima; hic pessima secernit.

De ces iolis esprits, l'un cribre et l'autre euante.
Et chascun d'eux retient ce qui plus le contante.

Liefde kieſt het beſte.

De eene bewaart de beſte klynodien, d'ander de ſlegtſte.

XLII. GEZANG.

Vois: *Attendez moi ſous l'orme.*

Of

Nu wagt me voor dat Laantje, &c.

1.

WAt is 't een dwaaz verkiezen,
Om ſlegt verganklyk goed,
Het Eewig te verliezen;
Daar 't al voor wyken moet.
De Liefde, of hy 't ons leerde,
Wyſt dezen handel aan,
Die wykt van de verkeerde,
En houd de regte baan.

2.

Hem kan geen ſpel bekoren,
Van Teerling, Kaart, of Bal,
Hy leend de kryg geene ooren,
Die 't mensdom brengt ten val.

Tot yders heyl geſchapen,
  Walgt hy van brand, en moord,
En zoekt geen ander wapen;
  Als 't Wedboek van Gods woord.

3.

Hier op, van hoop gedreven,
  In vaſt Geloofs beſluyt,
Houd hy den ſchat van 't leven,
  En zift al 't mindere uyt.
Zyn ziele walgt van 't werren,
  Daar 't Kerkgeſchil mé woed.
Hy kieſt geen dóp voor kerren;
  Maar 't pit van 't hoogſte goed.

4.

O wyſſelyk verkiezen!
  Wat hangt gy dwaze mens,
Aan 't geen gy zult verliezen,
  Uw zinlykheit, en wens?
Wat oyt de werrelt baarde,
  Hoe ſchoon het ſcheen in 't oog,
't Ging ongeagt ter aarde,
  By 't eyndloos ſchoon om hoog.

5.

Wie dan wil triomfeeren,
  Volg Liefde, op 't Lydens ſpoor;

Die

Die geeft het aards begeeren,
 Nog de ydelheen gehoor.
Wel hun, die 't beste kiezen;
 Als hier te kiezen staat:
Zy zullen niets verliezen,
 Als alles hier vergaat.

Geen wonder dat de mens zyn Eewig heyl verliest;
Die voor het Hemels Goud, het aardse slyk verkiest.

TOEPASSING.

HOe 't hier op aarde woelt, en stryd,
 Elk heeft zyn pop om mé te spelen;
Waar mé hy zyne zorgen slyt,
 Die 't ongerust gemoed vervelen.
Maar hoe dit iemand ook vermaakt,
 Noyt zal het hem genoegen geven,
Voor hy het werreldse verzaakt
 En poogt na 't Hemelse te streven:
Want wat is schoonheit die vergaat
By 't schoon, dat nimmer ons verlaat.

XLIII.

Gelooft in het Ligt.

Ego ſum oſtiũ; per me ſi quis introierit ſaluabitur.
Ame veux tu ſçauoir combien l'Amour t'importe,
Souuiens toy qu'il eſt ſeul, de ton bonheur la porte.

Gods Liefde is de deure des Hemels.

Ik ben de deure, indien jemand door my ingaat, die zal behouden worden.

XLIII. GEZANG.

Wyze: *Helaas Klimene, ik zag uwe oogen.*

1.

O Liefde, in u is 't al gelegen:
Gy zyt het ligt
Der Krist'nen baak, die leyd na 's Hemels wegen.
Gy wyst elk zyn pligt.
In u, in u, ô Liefde! alleen,
Verwind men hier beneen.
Maar daar gy ook ontbreekt,
En geene vrugten kweekt:
Word gy vergeefs gepreekt.

2.

Gy maakt de deur des Hemels open,
Wie u bemind,
Voelt noyt zyn geest van zugt tot twist bekropen,
Hoe hy is gezind.
Geleertheit zett' haar zinnen schrap,
Gy zyt de naaste trap,

Na

Na 't Hof der Eewigheit,
Van 's Hemels Majesteyt,
Uit Liefde ons toegezeyd.

3.

Zoo Liefde en vrede saam gespannen,
Gods Kerken bond,
Men zag het zaad der tweedragt haast uit wannen,
En elks Leer gezond:
Maar nu 't veel weten zégepraalt,
En 't mindere overhaalt;
Nu voelt de Kerk de smart,
Daar 't Liefdelooze hart,
Haar staag in houd verward.

4

Eenvoudigheit in 't eerste wezen,
Der Kristekerk,
Gaf elk de Liefde in 't Kristenhart te lezen,
JESUS Leer, en merk.
Is dus de Heyland voorgegaan,
Wie kent een nader baan.
De Liefde vroed, en stil,
Kent School nog kerkgeschil;
Maar oogt op 's Hemels wil.

Omhelst de waarheit, plant de Liefde in uw gemoed:
Zy is 't, die ons de deur des Hemels open doet.

TOE-

TOEPASSING.

VErstokte Joden, die het ligt
Der werrelt reukloos hebt verdreven.
Komt opent hier uw vals gezigt,
In JESUS is het eewig leven.
Wat wagt ge, op Lettervonden stout,
O Kabbalist nog den Messias.
Wel hem, die op den hoeksteen bouwd,
Zoo wis voorspelt van Jesaias.
Erkent Jehova *blinde Joon,*
Hier leeft de Vader en den Zoon.

De

XLIV.

De gedaante dezer werrelt gaat voorby.

Amor humanus.

Icy veois tu mortel, depeints les pere et mere,
De ce follastre Amour, autheur de ta misere.

Menfelyke Liefde, verderfelyke Liefde.

XLIV. GEZANG.

Wyze:

Al't gekarm aan uw arm, al't geween, &c.

1.

WAs de mens
In zyn wens,
Hier op aard,
Niet ontaard.
Maar tot eygen nut geneygt.
Hy genas
Zig wel ras,
Van het kwaad,
Dat hem fchaad,
En met grooter jammer dreygt:
Maar de fmet van eygen Liefde,
Hem gezeten in het hart,
Hield, zoo dra zy hem doorgriefde,
In zyn doling hem verward.

2.

Eygen waan,
Is de baan
Na 't verderf,
's Werrelts erf,

En van al wat daar aan kleeft.
Zond de mens,
In zyn wens,
Hart, en oog
Naar om hoog,
Daar volmaakter Liefde leeft.
Hy zou haaſt zyn kwaal ontdekken,
Die in 't goede kreupel gaat,
En geen Liefde zou hem trekken,
Van het geen Gods Liefde raad.

3.

't Werrelts kind
Yvert blind,
Om het geen,
Hier beneen,
Pragt en ydle welluſt bien.
't Loopt, en draaft,
Wroet, en ſlaaft,
Om het goed,
Daar 't gemoed
Niet als onruſt in kan zien.
Wouw de mens dit overwegen;
Wierd hem de eyge Liefde eens veyl,
's Hemels Liefde vloog hem tegen,
En hy erfde 't Eewig heyl.

De Mens wil 't Hemelſe, en hy kleeft het werreltſe aan,
En dreygt de nood; dan is 't Heer! hoed ons wy vergaan.

TOE-

TOEPASSING.

WAt gaat met 's werrelts min belaan,
De mens hier averegtſe gangen!
Misleyd, bedrogen door zyn waan,
Blyft hy in hare ſtrikken hangen;
Wat in de zee ſchuilt of in 't Woud,
Weet hy wel liſtig te agterhalen.
Maar waar zig 't hoogſte goed onthoud;
Daar ſchynt hy altyt in te dwalen.
Zaagt gy ô mens eens opwaards aan,
Gy zoud op wiſſer wegen gaan.

XLV.

Waak en bid, op dat gy niet in verzoeking valt.

Latet hostis, et otia ducis.

Comment, o ame dormez vous?
Vostre ennemy gist cy dessous.

Liefde haat Ledigheit.

De Ledigheit ſcherpt de pylen des Satans.

XLV. GEZANG.

Wyze, *Schoone Amarillis ik kom het u klagen.*

1.

TRagt gy ô ziel! uw verderf af te weeren,
Slumert, nog ſlaapt in de vreeze des Heeren,
En vlie de ledigheit uw grootſte kwaad.
In ledigheit noyt min als ledig te wezen,
Zal uwen vyand doen ſchrikken, en vrezen.
Geef hem geen voet, die naar uw leven ſtaat.

2.

Stelt gy voor hem uw gedagten eens open,
Gy word wel haaſt van zyn lagen bekropen,
Die, waar gy gaat, om u zyn netten ſpreyd.
De ſchyn van het ſchoon, u geſchildert voor de oogen,
Is 't lokaas, waar door gy het ligſt word bedrogen,
En daar uw ondergang door word bereyd.

3.

Om in zyn klauw u te wisser te vatten,
Bied hy vermaak, en oneyndige schatten,
En vleyd de ziel met weelde, lust, en pragt:
Maar naauwelyks is het vergankelyke leven,
In dien bedrieglyken luister verheven,
Of 't stort met hem in eyndeloozen nagt.

4.

Zie, trage ziel wat uw eynde zal wezen,
Waakt gy hier op, om dien booze te vreezen,
Die brullende als een Leeuw gaat om u heen,
Gewapent, en reede om de ziel te verslinden,
Weet hy aldus zynen roof best te vinden;
Want als gy ledig zyt, is hy ter been.

5.

Waand noyt, dat gy hem zult ledig vertreden,
Hoe hoog gy zit, hy belaagt u beneden.
Zoo schuilt de slang, in 't gras, gebloemte, en kruid.
Behaagt u de roos voor den stekenden doren,
Schuw ledigheyt, en word op niews als herboren,
Zoo schud gy eens den ouden Adam uit.

Waak op, en bid, op dat ge in geen bekoring raakt,
De helse vyand wykt, als 's Hemels Liefde waakt.

TOE-

TOEPASSING.

SChuw ledigheit, de Moeder van het kwaad,
In ledigheit zal wellust u bekoren.
O Mens! door hem, die naar den zége staat,
Uw wakkerheit by Gode, om hoog beschoren.
Noit is hy stil, die uw geluk benyd,
Maar tragt alom uw ziele te belagen.
Dus zoo gy niet volhard in uwen stryd,
Daar 's zorg, dat hy de zége u zal ontjagen.
Maar gaat gy voort ten eynde toe bereyd,
Gy wind om hoog de kroon der heerlykheit.

XLVI.

Zie mens, waar gy aan ſchuldig zyt.

Attendite et videte ſi eſt dolor ſicut dolor meus.

Pleure belle ame au ſouuenir
De l'Amour que tu fis mourir.

De Liefde overwind de Doot.

Let op, en ziet, of ergens pyn myne ſmarte gelyk is.

XLVI. GEZANG.

Wyze: *'k Was liever Harder in het Veld.*

1.

JA ſtort uw volle borſt vry uyt,
O Ziel, en houd niet op van weenen,
Voor dat gy deze traanbron ſluit,
Door uw met Gode te vereenen. } *bis.*
Door 't kwaad, daar gy aan ſchuldig zyt,
Raakt gy uw Heyl (de Liefde) kwyt.
Zyn levens zon legt uitgeſchenen,
Zyn levens . . . .
Waar kan grooter pyn
Op aarde, als deze zyn.
Waar kan . . . .
Op aarde . . . .

2.

Uw boosheit die den Hemel tergt,
Die 't Eewig heyl u wouw doen erven,
Heeft God dit offer afgevergt,
Om uw Verloſſing ree te ſterven.

O Liefde! uit 's Hemels troon gedaalt,
Heeft uwe dood de ſchult betaalt,
De bloedſchult, die ons moeſt bederven! ://:
Ach! wat offerhand ://:
Verzoend dit Liefdepand? ://:

3.

Wie zal voor ons ten ſtryde gaan,
Indien wy dus de Liefde dooden,
Genegen voor ons in te ſtaan,
Daar Gods verzoening is van nooden;
Hy, die zoo kuis, en onbevlekt,
Het vuyl van onze zonden dekt,
Bedreven tegen Gods geboden, ://:
Legt die hier nu dood? ://:
Wie helpt ons uit den noot. ://:

4.

De Liefde al weer; indien zyn ſmart,
En dood, ô ziel u raakt ten leſte,
Hy geeft zyn ingewand en hart,
Om u behoudenis ten beſte.
Door 't ſtorten van zyn dierbaar bloed,
Waſt hy de zonde uit uw gemoed.
Dit was de heylbron die hy veſte; ://:
Toen zyn Liefdevlam, ://:
Uw nood te hulpe kwam. ://:

Held

5.

Held Naman kon in de Jordaan,
De ſmet zoo ſchoon van 't lyf niet waſſen,
Als ons de bloedſtroom heeft gedaan,
Van JESUS ware Liefdeplaſſen.
Dorſt gy, ô Ziel! na 't Eewig goed,
Baad u in dees genadevloed,
Nog Hel, nog Dood zal u verraſſen ://:
Schoone Heylfonteyn ://:
Ach! maak ons eenmaal reyn. ://:

Betreur uw misbedryf ô Ziel! dat bragt te ſnood,
De Liefde (in JESUS uw verloſſer) aan haar dood.

TOEPASSING.

Zie hier O mens! uw reukeloos beſtaan,
De vrugt van Gods geboden te overtreden:
Zie JESUS uw Verloſſer hier eens aan,
En wat zyn Liefde om u al heeft geleden.
Werp zyne dood den Jood niet op het lyf,
Gy draagt de ſchult van zyne bittre wonden.
Hy boet aldus uw ſchendig misbedryf:
Zyn Kruisdood is 't zoenoffer uwer zonden.
Wat wonder is de Liefde om hoog verhuiſt,
Zy is om laag verſtooten, en gekruiſt.

XLVII.

Zalig Eynde.

Amor diuinus.

Ie ſuis celuy qui ſeul peut heureux faire viure,
Ie ſuis l'Amour diuin, vienne qui me veut ſuiure.

De Goddelyke Liefde.

De Liefde bereykt het Oneyndige.

XLVII. GEZANG.

Wyze: *Ach! Bellinde hebt medogen.*

1.

Liefde! Leydſtar van ons leven,
Liefde! vlied gy uit ons oog!
Laat ik met u henen zweven,
Naar het Vredehof om hoog.
Liefde van het aards behagen,
Daar gy op het Hemels ziet,
Zal my in myn vlugt vertragen,
Zoo ge my geen hulpe bied.

2.

Laat die ſnoode my niet teuglen.
Ly niet, dat myn yver zwigt;
Dat ik u, op Arends vleuglen
Reeds zie, boven 't zonneligt,
In beſpiegling opgetogen,
Daar uw glorie zégepraalt,
Heb ik met myn zielenoogen,
Reeds uw Godheyt agterhaalt.

3.

Wat tragt hier de ziel te zwerven,
 In de Liefde tot het ſchoon,
Dat in de aarde zal verſterven?
 't Werreltſe geeft lof, nog loon.
Liefde aan haren aard te kennen,
 Die de werrelt valt te kleen,
Streeft op haar gezwinde pennen,
 Boven al het zienlyk heen.

4.

Straal van 't Eewig ligt hier boven!
 Spruit van 't Paradyz gedaalt,
Daar u 's Hemels Englen loven,
 Om den pryz van u behaalt.
Liefde wil my onderſchragen,
 Zoo geloof, en hoop my ſterkt,
Zult gy me in uw woning dragen,
 Daar gy duizent wondren werkt.

5.

Boven het heelal verheven,
 Plaaſt de Vader van het Ligt,
U in 't Eyndelooze leven,
 Speelende in Gods aangezigt.

U al-

U alleenig aan te hangen,
Is het wenſelykſte Lot,
Liefde ſterk myn trage gangen,
Leeft ge in my, ik leef in God.

Door 't lighaams laſt gedrukt, is 't hart hier traag, en ſlug;
Maar daar Gods Liefde daalt, daar word de ziele vlug.

TOEPASSING.

GY laat ons dan, O Liefde hier beneen,
Daar, buiten u, niet is, als eyndloos dwalen,
En vliegt ver boven al het zienlyk heen,
Om hier verhuyſt, 't onzienlyk te agterhalen.
O zalig Eynde in aller vromen ruſt!
De Liefde om laag verdreven, en verſtooten,
Vind boven het geſtarnt haar wens, en luſt.
Van 't hoogſte Goed dat ge in uw hart beſluyt;
Wy vliegen op uw vlerk de werrelt
UYT.

TOEZANG.

Aan

M. V. K. Weduwe van A. K.

WYZE:

's Winters wil ik van Liefde spreeken, &c.

1.

DUs eyndig ik myn Liefdezangen ://:
Een hartzalf voor uw ziels verdriet ://:
Dus blus ik weder uw verlangen;
Waar door gy uwen wensch geniet. ://:

2.

O Weduw die op Gods behagen,
Uw dagen spilt zoo kuis als stil:
't Valt lydelyk zyn Kruis te dragen,
Als 't hart zig schikt na 's Hemels wil.

3.

Hier af hebt gy een proef gegeven,
Een merk van Liefde- en Kristenpligt:
Waar door ge van Gods hulp gesteven,
Allengs uw Huiszorg ziet verligt.

Ver-

4.

Veragt, vergeten van de menſen,
  Verſchoven in een hoek alleen,
Bekomt men hier volmaakter wenſen,
  Als van de werrelt aangebeen.

5.

Dat vind gy, daar gy onverdroten,
  In 't midden van uw kindren zit:
In 't goede alree van God genoten,
  Die u verſterkt van lid tot lid.

6.

In deze milde zegeningen,
  Door 't lot van Man, en hulp berooft,
Zie ik u dus triomfe zingen,
  Als wieſt ge uw rampen boven 't hooft.

7.

Wat is de tegenſpoed te vreezen?
  Of laſt van Kindren, hoe verzwaard!
De Trooſt van Weduwen, en Weezen,
  Is noyt van hun gebed ontaart.

8.

De Klokhen dekt met hare wieken,
  Het weereloozе jong zoo niet,
Als God nooddruftigen, en zieken;
  Waar in hy Hope, en Liefde ziet.

9.

In dit geloof gesterkt van boven,
  Zingt gy uw grooten Schepper lof.
In wien hier alles is te loven;
  Wat in zyn Naam zoekt zingens stof,

10.

In dit Geloof voert ons de Liefde,
  Somwyl van de aarde naar om hoog.
Och! ofze ons hart zo sterk doorgriefde,
  Dat ons noit aardse Min bedroog.

11.

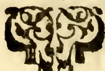
Wy zogten hier geen hulp van mensen,
  Als 't eerlyk hart van schaamte bloost:
Help Margarite, help ons wensen,
  Om 's Hemels hulp die 't al vertroost.

12.

Die 't hart bedauwt, gelyk een Regen
  De groey geeft aan de Zomervrugt:
Verlosser! Heyland zend uw zegen,
  Op al, wat om uw hulpe zugt!

13.

De ziel van 's werrelts damp bestoven,
  Breekt nimmer dezen nevel uit;
Ten zy ge ô Eewig Ligt! van boven,
  Den wens van haar gebeden sluyt.

AAN-

AANHANGSEL,

Eeniger

ZEDEDIGTEN

EN

GEZANGEN.

ZEDE LESSEN
Uit KATO en ANDERE.

1.

IS God een Geest, gelyk de Digters ons beweeren?
Gy zult met een opregt gemoed die Godheyt eeren.

2.

Plaagt u de wanhoop, als gy arm zyt en veragt;
Denk, dat Natuur u naakt ter Werrelt heeft gebragt.

3.

Leert iets, of u 't Fortuin ontydig ging begeven.
De kunst is draaglyk; en verduurt des mensen leven.

4.

Leert iets, of u 't geluk eens schielyk ging begeven,
De kunst, die noyt den mens verlaat,
Zal u in uw bedurven staat
Nog troosten, en de kost verschaffen al uw leven.

5.

Zoo gy een goeden Naam begeert,
Terwyl ge legt een deugtzaam leven:
Zie dat gy kwa vermaken weerd,
Die aan de Werrelt opspraak geven.

6.

Ontvlied de Wellust, en voor al de Gierigheyt;
Wyl de eene als d'ander u een quaden naam bereyt.

7.

Zyt vry meer wakker, als wel slaaprig in uw Leven.
Wyl slaap, en ledigheyt de zonde voedsel geven.

8.

De tong te teugelen is de eerste deugd op aard.
Wie reedlyk zwygen kan, is Gode lief en waard.

9.

Stel u geen Leven, dat lang duren zal, te voren.
De dood is ree, zoo dra de Mens hier word geboren.

10.
Veragt uw Lighaam niet, daar weynig ſterkte in ſteekt.
Natuur geeft raad aan die gewelt van kragt ontbreekt.

11.
Veragt, nog pryz u zelfs, want 't is een werk van zotten
Door ydele glorizugt zig zelf te doen beſpotten.

12.
Stel op het ſterven van een ander noyt uw hoop.
Uw zwakke Leven ſtaat voor de eyge pryz te koop.

13.
Een die veel niews vertelt, moet gy niet veel betrouwen
Want groote praters zyn voor leugenaars te houwen.

14.
Zyt gy voorſpoedig, vreeſt de ſlagen van 't geval.
Wyl 't u niet even eens altyd ontmoeten zal.

15.
Verlies geen moed, als u de voorſpoed wil verlaten;
Maar leef op hoop, hoe zeer gedrukt van ramp, of nood
Want ſchoon het noodlot u voor eewig ſchynt te haten;
De hoop verſterkt den Mens tot aan de bleeke dood.

16.
Misdoet gy iets, wanneer ge zyt beſchonken,
Legt nugteren de ſchuld niet op den Wyn,
Maar op u zelf, die als een gulzig Zwyn,
Daar meer van, als uw pligt was, hebt gedronken.

17.
Draag voor uw heyl, en uw gezontheyt zorg vooral.
En geef de tyd de ſchult noyt van uw ongeval,
Als gy door eygene agtloosheden,
Uw heyl ziet op den nek getreden.

18.
Weeſt niet miſnoegt, ſchoon u veel gelt en goed ontbreekt,
Als gy uw dagglyx brood met eeren meugt bejagen;

Na-

Nadien in 't meeste gelt de meeste rust niet steekt,
En de Esels overal de zwaarste schatten dragen.

19.

Vreest voor den dag niet, die uw Levens eind zal zyn.
De dood te vreezen, maakt een Leven vol van pyn.

20.

Komt jemand van geringe staat
U een gering geschenk te geven:
Ontfang het met een bly gelaat,
En loof zyn heusheyt al uw Leven.

21.

Stel op uw droomen geen betrouwen. het gemoed
Der Mensen, hopende op het geen haar kan behagen,
Stelt elk, terwyl hy slaapt, voor oogen al het goed,
Daar zyn gedagten onophoudelyk na jagen.

22.

Tragt na geen Wyf. en trouw vooral niet, om het goed;
Op dat, wanneer de min u leelyk heeft bedrogen,
En 't Leven van u Wyf uw word een walg voor de oogen,
Gy zulk een hartquetzuur ondanks niet houden moet.

23.

Tragt veel te lezen, maar wilt gy de waarheyt weten?
Geef meer verwondring, als geloof aan de Poëten.

24.

Vermaand gy jemand, die uw raad slaat in de wind;
Houd egter aan; indien hy waarlyk is uw Vrind.

25.

Vrees voor geen mens, die zig gewend tot qualyk spreken.
Wie andren oordeelt, leeft niet zonder veel gebreken.

26.

Denk noyt, dat jemand veel door geld of goed vermag
Het geen gewonnen word door averegtse streeken.
De tyd ontdekt al eens, 't geen lang verborgen lag

En legt den handel bloot der booze, en haar gebreken.

27.

Drukt u de tegenspoed; zie op een mindre als gy.
Eens anders slegte staat maakt u, hoe droef, nog bly.

28.

Vertrouw geen zwygers, hoe neerslagtig ook bevonden,
Daar 't water stil is, vindmen dikwils diepe gronden.

29.

Word gy beledigt door een magtiger, dan gy;
Verdraag het stil. Want hy, die u kan schaadlyk wezen,
Zal ook weer magtig zyn uw wonden te genezen,
Wanneer 't geluk hem eens weer voere op uwe zy.

30.

Hebt gy een slaaf, die gy gekogt hebt, als lyfeygen,
Regeer hem wyslyk, en verdruk hem niet te zeer,
Maar denk, als gy hem straft met slagen of met dreygen,
Dat de geringste knegt een mens is, als zyn Heer.

31.

Hebt gy door tegenspoed, uw geld en goed verloren:
Denk, dat gy naakt, en bloot waard, toen gy wiert geboren.

32.

Vervalt uw staat wat, door 't verlies van uw gewin;
Houw 't zeyl niet in den top, maar bind een reefjen in.

33.

Tragt in geen twist u, met regtvaardigen te steken.
Wyl God gewoon is, de ongeregtigheyt te wreken.

34.

Wilt gy gezont zyn, houw in drank, en spyze maat.
Wyl vele ziektens hier ontstaan uit overdaat.

35.

Veragt niet ligt, het geen gy voormaals hebt geprezen

Op

Op dat zulk doen u niet voor los geagt doe wezen.

36.

Hebt gy een huisvrouw, zoek geen nader hartvrindin;
Want eer, en goed, verkwist men, door onkuisse min.

37.

Zoekt gy een vriend om uw betrouwen aan te geven,
Vraag niet, wat gelt hy heeft, maar hoe hy is van leven.

38.

Zoekt, als ge in zwarigheyt u zelf verlegen vind,
Geen arts voor deze kwaal, als uwen trouwsten vrind.

39

Gy moet uw Ouders vroom en ongeveinst beminnen
En 't hart van Moeder als van Vader zien te winnen.

40.

Doet niets, dat kwaad schynt, daar uw kindren zyn omtrent.
't Geen Vader voor doet, is de Zoon haast ingeprent.

41.

Vrees voor de dood niet; hoe gewoon elk aan te schenden,
Want hoe vervaarlyk ze is. Zy eindigt alle ellenden.

42.

Gy moet, op dat uw werk te heuglyker mag gaan;
Somwyl in 't midden van uw zaken,
Uw zinnen wat vermaken.
De boog kan niet altyt gespannen staan.

43.

Bespot geen Ouden, zoo gy zyt gezond van oordeel.
De kintsheit heeft op 't hoogst der jaren zeer veel voordeel.

44.

Doorzie stilzwygend by u zelf, wat yder spreekt.
Uit jemands praten blykt wat in zyn harssens steekt.

45.

Indien gy moeite, ramp, of onheyl tragt te schouwen,

Zoo laat de hond zyn been, de boer zyn kermis houwen.

46.

Wilt gy uw boomen zien met welig ooft gelaan,
Houw in het voorjaar, ftaag de rifpen uit de blaan.

47.

Bid om gezontheyt. Zy gaat boven alle fchatten,
En is een rykdom van geen menfen te bevatten.

48.

Wilt gy bemid zyn, mind uw naafte uit al uw hert.
Dewyl de liefde door de min geboren werd.

49.

Wilt met praatzugtigen geen woordenftryd beginnen,
Men kan geen zotten dog met woorden overwinnen.

50.

Vergaap u nimmer aan der vorften majefteyt.
De dood is 't 't eynde van haar glans, en heerlykheyt.

51.

Zoekt naar een fpiegel, die niet vleyd;
Zo ziet ge, wat u werd bereyd.
Om regt uw wezen te bekyken
Ziet op de ftervende, en de lyken.

52.

Raad tegens de minneprikkelen.

ZOo geyle min u komt het bloed ontfteken,
En gy, daar af, den voortgang tragt te breken,
Wees zober, zoo verlieft dat vuur zyn kragt:
En wagt u fteeds een Vrouw te na te komen:
Wie 't vuur genaakt heeft zyne vlam te fchroomen.
En helpt dit niet, hoe yvrig gy 't betragt;
Zoo treed in de egt: dat zal uw fmart genezen
En voor uw vlam, verkoelend water wezen.

53.

Veel drinken veel in 't Bad gegaan,
En Venus in haar dartelheden

Te veel vervolgt, verzwakt de leden,
En brengt ons vroeg de grysheyt aan.

Dulce & decorum est pro patria mori.

O Helden! daar onze Eeuw nauw het getal van teld,
Voor 't land gesneuvelt in het bloedig Oorlogsveld;
Wat zal de Nazaat tog voor uw verlies verwerven!
't Is zoet en eerlyk voor het Vaderland te sterven.

PRo patria sit dulce mori, licet atque decorum;
Vivere pro patria dulcius esse puto.

't Mag zoet en eerlyk zyn op 't loflyk heldenspoor
Voor 't Vaderland te sneven:
Voor my: ik houw 't er voor
Dat het veel zoeter is, voor 't Vaderland te leven.

TER GEDAGTENISSE

Van JONKHEER

L. KERKOVEN.

Gebleven in den bloedigen Veldslag by Bergen in Henegouwen.

REeds tot behouwdenis geschikt van 't menslyk Leven *
Verlokte *Mars* myn Jeugd, om hem het hart te geven:
Apol hierom gestoort, nam my die glori af,
Daar 't Henegouwse Veld myn Kerkhof strekte, en Graf.

Op

Op zyn GRAF.

KErkoven als een held in 's Levens morgenſtond
Voor 't land geſneuvelt op den Henegouwſen grond
Onthield dit Graf zyn Lyk, om glori te verwerven;
Geen dood zoo loflyk, als voor 't Vaderland te ſterven.

ANDER.

't VEroverd Doornik zag Kerkoven door zyn moed
Geſneuvelt, daar Belloon met vuur en donder woed.
Betreurt hem de Yſſel, die zyn jeugd heeft opgevoed?
Mengt Goudſe Nimfen dan uw tranen met zyn bloed.

Op LISANDER.

ALs Venus hoorde, dat Liſander was gebleven,
Sprak zy tot Mars: dus bragt ge Adonis ook om 't leven.
Natuur heeft nauw iets frais, tot myn vermaak geplant
Of uwe minnenyt helpt dat terſtont van kant.

Op een bedelende blinde Man.

GEen armer als een blinde Man.
Gy, die een aalmoes tragt te geven,
Denk, dat hy meer, als 't halve leven
Moet miſſen, die niet zien en kan.

* *Gereed om Med: Doctor te worden.*

DANK-

Na de

Herstelling uit een schielyk overval.

KLINKDIGT.

GY die uw Kindren réd, in 't nypen van de nood,
ô Albespiegelend, volmaakt, en eewig wezen!
Getrouwe toeverlaat van Weduwen, en Weezen!
En aller kranken hulp, in 't grynzen van de dood!

Genade schenker, die uit 's Hemels Starreschoot,
My nu zoo menigwerf, in 't midden van myn vreezen,
Uit Vaderlyke zugt, en Liefde hebt genezen,
Als menslyk Artseny te zwak haar bystand bood:

Myn God! waar mé! waar mé zal ik u dankbaar zyn?
Gy wilt nog Kalf, nog Stier, nog bloed, nog offerwyn:
Maar 't regtgebroken hart, om zyne schuld beladen,

Dat 's 't eenig offer, dat uw Majesteyt behaagt,
Dat myn verslaude ziel u hier ten offer draagt;
Ey! wyz' uw kind niet af, ô Vader der genaden!

TROOST

Aan

Juffr. M. VAN WAARDE,

Over het Rampzalig Overlyden van haar Ed: hoog-bejaarde Moeder.

KLINKDIGT.

GOd ftelt den weg, waar langs wy fcheiden uit dit leven,
En buiten deze (met wat toezigt, en beleyd
Men zig bewaar' en hoede) is ons geen pad bereyt
Als dit, op elks geboorte, het mensdom voorgefchreven.

't Nootlottig fterfuur zoo bepaalt elk dan gegeven,
En onveranderlyk ons allen opgeleyd,
Is 't ydel deze wet der hoogfte Majefteyt
Met zugten, en gefchry, te willen wederftreven.

Schep moed! fchep moed dan, en betoom uw droef geween,
Marie, zoo vol geeft, als vol bekoorlykheen!
Al wat verganklyk is, hoe hoog het fchyn VAN WAARDE,

Vald op zyn tyd, wat rouw het wek, of wat verdriet.
Uw Moeder weggerukt hoort uwe klagten niet.
Haar Geeft veragt om hoog, het laag der nietige Aarde.

LOF

DER WYSHEYT.

Uit het 8ste Boek der Spreuken Salom.

Ik Wysheyt, wone by de kloekzinnige, &c.

Wysheyt is beter dan Robynen, en hare vrugt schooner dan uitgegraven Goud &c.

REgeerster van het rond der aarde!
ô Wytbefaamde Hemelskind!
Dat nergens uw's gelyk en vind,
Wie maald uw Glori af na waarde?
Wie voert uw grootheit in den dag.
Daar niemand tegens op en mag?

In u is al het goed gelegen,
O Wysheyt, waarder dan het goud,
Daar de aardse mens zyn hope op bouwd:
Gelukkig die langs uwe wegen,
In zynen wandel onbesmet,
ô Wysheit zyne paden zet.

Geregtigheit is uw behagen.
Gy zyt de sterkte, en het verstand.
In u, word Regt, en Wet geplant.
Uw troon is vry van List, en lagen,
Gevest op onverwrikbren grond,
De waarheit vloeit uit uwen mond.

Onnoozelheit alom verschoven,
Van niemands Liefde hier omármt,
Word maar alleen van u beschermt.
Gy voert haar luister op na boven,
En houd haar boven Zon, en Maan,
Vry van verwelken en vergaan.

Daar ziet zy 't Endloos eenig wezen,
Het albeſpieglende gezigt:
Waar uit de zonne ſchept haar ligt,
Als die in 't Ooſten opgerezen,
Met friſſe rozen in den mond,
Ons ſchenkt een ſchoonen morgeſtont.

Waar uwe Zon begint te ſchynen,
Van ſpits of ſteyle torentrans,
Verdooft haar weergalooze glans,
Het ligt der vurende robynen.
Wat diamant haar luiſter ſchiet,
Zy haalt by uwe glanſſen niet.

Gy ſtraalt in eyndelooze ligten,
Die door geen eew, of tyd vergaan:
Een Eynde dreygt zelf Zon, en Maan;
Maar nimmer zal uw luiſter zwigten.
Hoe ver de Zon haar ſtralen ſpreyd,
U komt de lof der Eewigheyt.

Gy zyt uit eew, nog tyd geboren,
Gy kent nog eynde, nog begin;
Maar waard des Heeren luſt, en zin,
Eer die het aardryk had beſchoren,
Te hegten in den arm der Zee;
Waard gy, op zyn bevelen ree.

Eer de Oudheit had begin genomen,
Waard gy in 's Hemels Majeſteit
Gezalft, en van alle eewigheit,
De trooſt, en toevlugt aller vromen,
Eer 't Ligt ons uit het duiſter riep,
En God den diepen afgrond ſchiep;

Gy waard'er, eer de heuvlen rezen,
Eer 't ſteyl gebergt, en 't lage dal
Geveſt was: Stroom, en waterval

Ons

Ons toonden haar bekoorlyk wezen,
    Eer in het zoete en zoute nat,
    Het ſchuldig Vee zyn wooning had.

De Godheyt had het ſtof der weerelt
    Nog niet geſchapen na haar wens;
    Het Aardryk droeg nog Vee, nog mens:
Toen gy met Hemelglans bepeerelt,
    Al praalde in volle Majeſteyt,
    Daar u de Hemel wierd bereyd.

Wanneer de Almagtige, uit wiens leven,
    Het hooge, en lage alleen beſtont,
    Den Sirkel van het aardſe rond,
Op 't vlak des afgronds had beſchreven,
    Doe hy de Wolken ſpande om hoog,
    En 't hel geſtarnte aan 's hemels boog.

De Waterwel des afgronds hegte
    Den Oceaan, en mindre Zeen,
    Beval hun perk noit te overtreen,
En alle oneffenheen beſlegte,
    Op dat al de aarde, in haar geſtél,
    Zou luiſteren na zyn bevel;

Doe waard gy van zyn voeſterlingen,
    De Liefſte, en waardſte reeds geagt;
    En van zyn onbepaalde magt,
Die zig door alle werreltkringen
    Vertoonden, 't aangenaamſte Ligt,
    't Welk ſpeelde voor zyn aangezigt.

Zoo ſpeeld ge in 't ruime vak der aarde,
    Voor 's menſen oogen met vermaak.
    ô Wysheyt! aller vromen baak;
Wie kent de vrugt van uwe waarde:
    Gy, die het alles voed, en bouwd,
    Zyt meer dan uitgegraven Goud.

In u ſterft al het kwaad begeeren.
Gy dood der zielen hoovaardy,
Alle ontugt wykt van uwe zy.
Gy leert den mens de vrees des Heeren.
Wie in uw ſpoor gaat, treed noyt mis,
Hoe glibbrig 's werrelts weg ook is

ô Weegſchaal der Geregtigheden!
ô Ligt uit aller ligten bron!
ô Hoogſte ſchat van Salomon,
Voorheen de Almagtige afgebeden,
Gelyk het alderwaardſte goed;
Ach! onderſteun ons zwak gemoed!

In u word alles overwonnen,
In u is Liefde, ruſt, en vree,
Gy maakt alle aards geweld gedwee,
Gy blinkt door eyndelooze zonnen,
In 't ryk der Opperheerſchappy,
En boeit de magt der Tiranny.

Geregtigheit zal triomferen
Waar gy den Ryksſtaf ook aanvaard;
Hier toe reykt gy de Vorſten 't zwaard,
En doet de koningen regeeren.
Geregtigheyt van God bemind,
Is 't waardſte dat gy hebt bezind.

De Geeſt door u, om hoog getogen,
En op uw ſnelle wieken vlug,
Keert 's werrelts ydelheen den rug,
Verdryft de waan, en ydle logen.
Gelukkig die u zoekt, en vind,
Wyl gy hem mind, die u bemind.

Wel (roept ge) mag hy zalig heten,
Die daaglyks waakt aan uwe poort,
En daar uw goude leſſen hoort,

Van haat nog bitse Nyt bezeten
    Een kwelling die het menslyk hart,
    In ramp, en onheyl hier verward;

Want die u vind die vind het leven,
    En trekt tot 's hemels lof, en eer,
    Een welgevallen van den Heer:
Maar wie u tragt te wederstreven,
    Mist aller vromen schat, en erf,
    En jaagt zyn ziel in het verderf.

Ach! dat wy noyt dus onbezonnen,
    Ons jagen uit uw ryken schoot;
    Want die u haat, omhelst de dood,
Van u, zoo kloek, voor ons verwonnen.
    Gelukkig als 't hier al versterft,
    Die u alleen, ô Wysheyt erft.

De Lente.

Air: *Aimable Vainquer, &c.*

1.

DE Winter ten end,
Vertoont ons de lent,
    In nieuwe sieraden,
    Van groene bladen,
Waar 't oog zig ook wend.
    De wind in 't Zuiden,
    Kust bloemen, en kruiden,
In glans ongeschend;
    Hoe zoet valt uw lugt,
O Lente! op de zinnen,
Die 't Landvermaak minnen,
    Voor al 't hofgerugt!
    ô Zoete Lent!

Gy Poot, en gy Ent.
Uw hand, waard te roemen,
Vlegt kranssen van bloemen,
Daar elk u aan kend.
Uw bloemlivrey,
Van niemant te doemen,
Volmaakt ons de Mey.

2.

Maar als wy die zien,
Haar schoonheit ons bien,
En voor 't geen te voren,
Scheen dood gevroren,
De winter weer vlien.
O alvermogen!
Dan staan we opgetogen,
In 't schoon dat wy zien:
Dan toont, waar zy straalt,
(In 't langen der dagen)
Uw Zon op haar wagen,
Hoe 't al ryst, en daalt.
Maar gy die hoog
Heerst boven ons oog!
Gy, gy zyt onendig;
Wat geeft het uitwendig
Van 't Aards lustvertoog?
Dat zal vergaan:
Wie hier het bestendig
Zoekt, ooge opwaars aan.

MEYSTORM,

OF

Verandert Lentsaisoen.

O Meymaand! weelde, en lust van 't jaar!
Waar op de Liefde plag te roemen:

Hoe

Hoe ſtaat uw lief gelaat zoo naar;
  Een onweer drukt uw ſchone bloemen.
Het barre, en yſſelyke Noord,
  Verjaagt uw Lenteblazend zuyden.
En ſchend, en knaagt aan yder oord,
  Uw knoppen, bloeſſems, gras, en kruyden.
Het vee vind op het ſchrale veld
  Nauw voedſel, daar de ſtormen blazen:
De Zeeman ſchrikt voor het geweld;
  Waar mede uwe onweerbuyen razen.
Hoe voegt dit uw bemind ſaiſoen,
  O Mey! waar in uw lugt verdweenen?
Die zelf het piepend jeugdig groen
  In liefde, en luſt plag te vereenen.
Geen bloempje ſierde uw hof voorheen,
  Dat niet uw ſchoonheit plag te loven,
Wanneer uw zagte zonne ſcheen,
  Die 't Aartryk ſcheen met min te ſtoven.
Nu brult, als in de gure Maart,
  Uw lugt, en vloeit van onweêr over:
De ſchrale kouw treft met haar ſtaart
  Het hoog geboomte, en 't lage lover.
De ſneevlok dood het jonge gras,
  En ſtremt den bloei in Tulp, en Rozen.
De Hagel ſlaat het ſchoon gewas,
  Van Perſiken en Abrikozen,
Die vallen uw Gelinten af,
  Van 't woedend onweêr neêrgeſlagen.
De Wyngaard die reeds hope gaf,
  Wil knop, nog teedren bloeſſem dragen.
Hoe dus ontaart van uwe min?
  Waar uit ontſtaan all' deze ellenden?
O aller Maanden Koningin!
  Kunt gy uw eyge ſchoonheit ſchenden?
Natuur is zelf hier in bezwaart;
  Of hoe na luſt het u verwoede,

Te wiſſ'len met de gure Maart,
  En ons te geeslen met haar roede;
Gelyk uw lugt van onweêr raaſt,
  Na dat zy vrolyk heen geſtreken,
Als een die zomerlugten blaaſt,
  In zoele warmte ons is ontweken.
O averegts, ô ſlegt gewin!
  Voor 't kwade 't goede te verruylen:
Hier ſteekt meer, dan wy wanen in.
  Daar moet iets hoogers onder ſchuylen.
De Mens van 's Hemels liefde ontaart,
  Gelyk hy dagelyks laat blyken;
Maakt zig uw zegening onwaard.
  Des gaat gy met de bloeſſems ſtryken;
Waar op zyn hope was gezet,
  Die niet als op gewin te halen,
Zyn aardsgezinde geeſt hier wett,
  In gierigheit niet te bepalen.
Want daar de ſchat legt, ruſt het hart.
  Hier zend de dwaze mens zyn oogen,
Als kwam de ramp, wanneer zy ſmart,
  Of zége ons niet meer uit den hoogen;
Maar uit des Aardryks zwangren ſchoot.
  O Mens van ydlen waan gedreven!
't Was alles hier haaſt koud, en dood,
  Hield 's hemels hand het niet in 't leven,
Die hand waar van het wyd heelal,
  Word onderhouden hier beneden,
Wyſt dus de boozen hunnen val,
  Die ſtout Gods wet ter zyden treden.
Ondankbaarheyt voor zoo veel goed,
  Van deze milde hand genoten,
In zoo veel jaarlykſe overvloed,
  Heeft 's Aardryks vrugtbaarheit geſloten.
Des Hemels aanzigt neemt een keer,
  En wiſſelt uw gewenſte dagen

O Mey! in brullend Winterweêr,
En alvernielende onweêrvlagen.
Daar gy voorheen de voorbó waard,
O Lieve Mey van 's Hemels zégen.
Zend uwe lugt en tweede Maart.
En houd den Hovenier verlegen,
Die klaagt, als in een zinneſtryd;
O Heer! hoe zengen deze bladeren.
Genaakt ons ook de leſte tyd?
Waar in gy de uwe zult vergaderen;
Waar in gy, in het eewig vuur,
Al deze ſtoppels zult verbranden,
En 't Koren garen in uw Schuur?
Is deze groote dag voor handen?
Dat dus de zoete Zomertyt,
Schynt in de Winter te verkeeren?
Zoo gun ons, eer 't hier al verſlyt,
Dat wy uw wegen kennen leeren.
Laat, als het luſtig Lentſaiſoen
Weer Hof, en Beemd hier komt beſtraalen
O Vader! ons gevoelen doen,
Dat zulks ten hemel af komt dalen,
Uit enkle gunſt, en niet uit pligt:
Want wie, ô Heer! is in uw oogen
Zoodanig van den Geeſt verligt,
Dat hy uw doen zou kennen mogen.
En gy, altans ontaarde Mey,
Zoo ge ons eens weder komt beſtralen,
Gevolgt van 't lieve veltgeſchrey
Der wellekome Nagtegalen;
Zoo doe ons in uw luiſter zien,
Hoe veel verhevener zy zweven,
Die uw Saiſoen den rug hier bien,
En oogen op het Zomerleven,
Dat van geen Winter word vernielt:
Bevryt van ſtorm-en onweêrvlagen,

Het

Het leven, dat geen dood ontzielt.
  By 't nimmer ondergaan der dagen.
Uw ſcha zal hier haaſt zyn geboet:
  Hy die 't al kan ten beſte keeren,
Gun ons, op dien gewenſten voet
  Eenmaal ô Mey! te triomfeeren,
Daar ons 't onzienlyk Paradyz,
  Een Mey belooft in ſchooner bladen,
Den bloeſſem aller zielenſpyz,
  Die Hemelſe Englen kan verzaden:
't Verlangen van een moede ziel.
Ach! dat die Mey ons eens beviel.

E V A N E S C E T.

Wie ziet dog in dit Leven iet?
Het is een Droom, en anders niet.

Z A N G.

Wyze:

Daar wierd van Adam eens een Rib genomen.

1.

HOe ſchoon het ſchynd, het is zoo haaſt verdwenen
  Niets veeger dan al 's werrelts pragt, en eer.
Het Zonneligt des ſavonds uitgeſchenen,
  Schenkt daags daar aan, dien zelven glans ons weer.
    Maar 's werrelts ydle pragt.
      Eenmaal van hier gevlogen,
    Komt noyt, hoe hoog geagt,
      Weer voor ons oogen.

2.

Verganklyk ſchoon, dat met een valſſen luyſter
  Voor de oogen blikt; uw ſchoonheit houd geen ſtant.

Hoe

Hoe groter ligt, hoe nader aan het duifter,
Hoe fchooner bloem, hoe eer getreen in 't zand.
Wat ge in den luifter ziet,
Der Koninklyke hoven,
Haar glans is min, als niet,
By 't fchoon hier boven.

3.

Te flegt bedriegt zig dan het menslyk leven,
Dat na de drift der aardfe weelden held:
Dat welluft kieft van minneluft gedreven,
Of zig vermaakt in overvloed van geld:
Want welluft teeld haar fmart,
En rykdom hoe verborgen,
Benauwt ons angftig hart,
Met duizent zorgen.

4.

Wie des op aard zyn ruft in luft wil vinden,
Kies, voor het ligt, geen fchaduw, damp, of fmook:
Hoe 't aardfe fchoon ons oog fchynt te verblinden,
't Verdwynt gelyk een vlam in ydlen rook.
O fchoonheit van Vernis!
O glans! zoo haaft verdwenen,
U ydle luifter is
Haaft uitgefchenen.

5.

Waak op ô Mens! waak op in die gedagten,
Zoo lang gy ftryd in 's werrelts worftelperk:
Wilt ge anderfins het eewig heyl betragten,
Dat zelf de dood, en afgrond valt te fterk.
Wie hier het Aards verfmaad,
Om 't Hemels te verkiezen,
Heeft daar het al vergaat.
Niets te verliezen.

FUMUS GLORIA MUNDI.

SNELLE TYD.

Quid enim velocius ævo.

ZANG.

Wyze: *Sellenytje zoete prytje, &c.*

1.

SNelle tyden, ô hoe glyden
Onze dagen met u heen!
Wat wy jagen, wat wy myden,
Word door uwen loop vertreen.
Waar de zorg of ſchroom,
Vreugd of weelde toom,
Ons leven is gelyk een droom.

2.

Ongelukken, hoe ze drukken,
En bedroeven 't zwaar gemoed,
Moeten voor 't geluk weer bukken,
Als de voorſpoed ons ontmoet.
Wat de tyd ons leert,
't Zy 't ons ſtreeld of deerd:
Zy heeft het haaſt in rook verkeert.

3.

Zoo veel jaren, ons ontvaren;
Waar is onze Lentetyd,
Nu de zorgen 't hart bezwaren,
't Leven als een kleed verſlyt.
Wat de Zomer zend,
Of de Winter ſchend,
De tyd dryft alles vlug ten end.

DE KERK IN ROUW,
Over het affterven van den Godzaligen Heere
SEBASTIAEN BORSTIUS,
Getrouw Bedienaar des Goddelyken woords, in de Gereformeerde Gemeente te
GOUDA,

HOe bromt de klok zoo droevigen geluyd?
 Hoe treurt de Kerk, als van Gods hand geflagen,
En drukt haar leed ten fchreyende oogen uyt,
 Uit diepen rouw van elk in 't hart gedragen!
Haar hulp, haar trooft, haar Leeraar ftort ter neer.
 Die noyt bezweek in onvermoeiden yver
Maar volgde trouw 't ontvouwen van Gods Leer:
 Al wrokte op hem de haat hoe langs hoe ftyver.
Het lufte hem die ftekelige baan
 Van 's werrelts kruis, en rampen door te ftreven.
Op Chriftus les den Kruisweg in te flaan
 Den Kruisweg die ons leyd ten eewig leven.
Zoo ftemde juift zyn leven met zyn leer
 Net overeen op zyn boetvaardig preken,
Zoo dorft hy, vry van fchroom, tot 's Hemels eer,
 En 's menfen trooft, voor 't ligt der waarheyt fpreken.
Geen glimp, geen fchyn van deugd bezwalkte hem,
 Die aan de pragt des werrelts noyt gebonden
Zig onbefchroomt bediende van Gods ftem,
 In 't ftraffen, en verwyzen van de zonden.
Niets min ontziende als 't brullen van de Nyt
 Die zelf Gods Zoon, in 't Geeflen der gebreken,
Belafterde, en belaagde in zynen tyd
 Met Schriftgeleerde, en Farifeefe ftreken.
Zoo ging hy u, lafharte harders voor,
 Die, in den ftoel der Waarheyt te betreden,
Uw harten neygt, en leyd uw dartel oor

Na 's werrelts roem, en haar bedorve zeden.
Heel anders ftreed voorheen Gods boetgezant
Joannes, in zyn Kerker opgefloten
Vervolgt, verdrukt, en van HERODES hand
Ten fpot, en fchimp des werreltlings verftooten.
Geen vorftenhaat, geen dood heeft hem ontzet
In tot Gods eer de Werrelt te mishagen:
Tot daar zyn hooft, by 't dartel hofbanket
HERODIAS ten gift, wierd opgedragen.
Dat 's onbefchroomt na 's Hemels gunft geftaan
En zaliglyk de werrelt wederfproken.
Zoo volgde hy zyn voorzaat agter aan
En wenfte zelf zyne oogen dus geloken.
Geene aardfe pragt, of geen verganklyk goed
Staat, of onthaal van werreltlyke grooten,
Veranderde 't onbuigzaam heus gemoed
Van BORSTIUS ô Kriftedrukgenooten.
't Was 't regte, daar hy fteeds na heeft gedorft,
Der Armen trooft, die met een rein geweten
Zoo mild van hand, als ongeveinft van BORST
Hem toonende, zyn dagen heeft gefleten.
Zugt des niet meer, op 't uitgaan van dit ligt
ô Afgetreurde, en yvrige gemeente?
Die van zyn les, en leer dik zyt geftigt:
Al eyft het graf zyn kout, en kuis gebeente:
De dood heeft hem het leven niet ontrooft.
Die rukt alleen 't verganklyke ter aarde.
Heeft u zyn leer een hooger goed belooft,
Ey! gunt hem die oneindelyke waarde.

MENUET OXESTERN.

I.

EY zie, hoe fchoon de morgezon gewekt,
Al 't Veld ontdekt:
Zy drinkt den dauw uit friffe blaau,
Van Roosjes die vaft open gaan.

Wie

Wie kend op aard een goed,
Dat ons verlieft gemoed,
Als dit gezigt voldoet.
Nog haalt het niet by 't schoon,
't Geen Liefde stelt ten toon
In 't Allerhoogste goed,
Daar 't al voor wyken moet.
Wat hier ook schoon mag staan,
Het moet al eens vergaan;
Daar onverderflyk bloeit,
Wat uit haar luister groeit.

2.

De Zon, hoe schoon zy 't aardryk ook bestraalt,
Is haast gedaalt,
Zoo is al wat de Zomer geeft,
Met de eerste Winter uitgeleeft;
Maar waar de bloem der deugd,
Het hart verlokt der jeugd
Groeit eindelooze vreugd.
Wie went dan hart, en oog
Niet liever naar om hoog,
Daar zy uit 's Hemels trans,
Ons toezegt schooner glans,
En heerlyker sieraad,
Als 't geen hier 't veld beslaat,
Door 't onweêr haast geschend,
Haar Zomer heeft geen end.

ZEGEZANG

Over het ontzet van Brussel.

Air: Aimable Vainqueur.

1.

HOe kwynd en versmelt
Al 't woedend geweld
Der Fransse bravaden

Voor

Voor 't puik der daden
Daar Bruſſel af meld!
Hoe fel 't kwam boven
't Is 't land uitgeſtoven
En ter neêr geveld!
Louis ſtaat verplet
Nu 't lot hem doet hooren:
De kans is verloren
De ſtad is ontzet
ô Droeve ſlag!
Daar 't alles aan lag.
De Schelde weer open!
Wat ſtaat hem te hopen
Die niets meer vermag.
Wie door verraad
Zyn glori wil koopen,
Ziet zyn fout te laat.

2.

Geen ydel geſchreeuw
Vervaart onzen Leeuw
Hoe zeer afgevogten
Op krygsgedrogten
Door hagel, en ſneeuw
Wie hem mag wonden
Zyn lof ongeſchonden
Breekt door tyd, en Eeuw.
Wat blixemend vyer
De mond der kartouwen
Op hem uit mag ſpouwen,
Hy ſtrykt den Laurier.
Maar gy, door wien
Zyn daden geſchiên,
Krygshelden verheven
Door uw beroemt leven
't Moet al voor u vliên,
Nu voor uw vuyſt
Die Vrankryk doet beven,
De landplaag verhuyſt.

Tegen de Geldzugt.

Quid non mortalia pectora Cogis auri ſacra Famos.

1.

O Geldzugt! gedrogt!
Uit d'afgrond gezogt
Om met uwe lagen
Den mens te plagen
Van u omgekogt.
Wat ſchand, wat ſnootheit
Is hier, door uw grootheit
Niet al uitgewrogt.
Tiran, wiens geweld
De deugd houd verſchoven
Steekt gy 't hooft na boven
Afgod van het geld.
ô Zede! ô tyd!
ô Monſter! ô nyt!
Wat ſtaat hem te hopen
Die van u bekropen
U 't hart heeft gewyd?
Geweld, verraad
't Staat al voor u open
ô Peſt! van elks ſtaat.

2.

Wat wysheit hier bouwd
't Zwigt al voor uw goud
Wat zotten, en dwazen
Het oor verbazen
Met hun onderhoud.
Al hun verkeertheit
Gaat door voor geleertheit
Hoe waard uitgejouwd.
Al quam zelf Homeer
Ten grafzark uit donderen
Om elk te verwonderen
Hy won lof, en eer.

De

De ſchat alleen
Word hier aangebeên.
Geld! geld bouwd de troonen
Daar Mars, en zyn zonen
Het regt door vertreên.
Sturſt gy ô ſmet
De vré quam hier wonen.
Nu word zy verlet.

E Y N D E.

DRUKFOUTEN.

VOORZANG.

Vers	39	Lin.	3	ſtaat	zie	lees	zit.
	50	——	4	——	zoon	——	zon.

ZEGEPRAAL.

pag.	80	Lin.	4	ſtaat	is	lees	ik.
	104	——	2	——	in't	——	is't.
	125	——	8	——	is	——	in.
	173	——	10	——	en	——	in.
	189	——	8	in de Toepaſſing is uitgelaten:			

ô Liefde! maak! ey maak ons deelgenooten!

	207	——	3	——	ſchuldig	——	ſchubbig.
	211	——	12	——	in	——	is.
	221	——	36	——	en	——	nog.

BLAD-

BLADWYZER.

Der

GEZANGEN,

Slaande op de

ZINNEPRENTEN.

O

B B A D W Y Z E R.

O.

R.

S.

T.

V.

W.

Z.

E Y N D E.